

Catalunya Cristiana

"La nit dels sentits i de l'esperit no és més que el començament de l'abandó total a les mans de Déu, i solament en les d'Ell; en això no hi ha la més petita crispació, sinó un misteriós relaxament."

Charles Moeller

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 305

Setmana del 28 de juliol al 3 d'agost del 1985

50 Ptes.

AFINANT...

Una manera nova de fer de Papa

Dintre de poques setmanes Joan Pau II efectuarà el vint-i-sisè viatge apostòlic del seu pontificat iniciat ara farà set anys per l'octubre. El ressò de la visita pastoral al Benelux encara no s'ha extingit i ja arriben les notícies de l'itinerari i del programa dels dotze dies en els quals visitarà set països africans. Els redactors dels setmanaris catòlics no donen abast en fer els reportatges i reproduir el més important dels discursos.

Ja és un fet. Avui dia la resposta directa que ens podria fer una persona senzilla a la pregunta, ¿qui és el Papa? Podria ser ben bé: "És el bisbe de Roma que viatja constantment per tot el món, visitant les Esglésies germanes, confirmant-les en la fe i aportant-los el testimoni viu de la caritat i de la unitat catòliques."

Aquest estil nou de "fer de Papa", iniciat tímidament per Joan XXIII i ja amb més decisió per Pau VI, és un fruit innegable del Vaticà II i passarà a la història associat amb el Papa Wojtyła. Una història que remarcarà que fou un fet que passà desapercebut per un grup notable de catòlics contemporanis...

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

"Informe sobre la fe" (I)
del cardenal Ratzinger

6

El Dr. Guix parla
sobre l'avortament

10

J. S. Bach, uní la
pregària i la música

CENTRALS

Hi assistiren 567 cursetistes i 75 professors i col.laboradors

V ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES A TORTOSA

El dilluns, 15 de juliol, s'inaugurà a Tortosa la cinquena edició de l'anomenada "Escola d'estiu" —abans cursets variats— que suposa la celebració simultània de setze cursets monogràfics especialment dirigits a la catequesi d'adults, joves, infants, Bíblia, audio-visuals, etc.

El Secretariat interdiocesà de Catequesi (SIC) depèn de la Conferència Episcopal Tarraconense i és qui prepara i executa l'organigrama de cada any. Com sempre hi acudiren catequistes de les vuit diòcesis catalanes i les tres de les Illes. Aquest estiu gairebé la meitat dels participants eren joves. Hi hagué algun catequista qualificat d'altres diòcesis de la resta de l'Estat espanyol.

Destacariem la conferència inaugural del President de la Comissió episcopal de Catequesi a Catalunya, monsenyor Jaume Camprodon, bisbe de Girona el qual després d'encoratjar els assistents pel número creixent de cada estiu, subratllà que cal tenir sensibilitat per valorar el gest de fons dels festivals rock, davant la fam del Tercer Món, que se celebraren la setmana passada a U.S.A. i Anglaterra.

Els cursetistes celebraren també la diada interdiocesana del catequista el dijous, dia 18. S'hi adheriren 400 catequistes més, provinents d'altres diòcesis catalanes. Pel matí assistiren a una conferència del bisbe de Menorca, monsenyor Antoni Deig i participaren en l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella. Els mil catequistes i professors la tarda del mateix dijous visitaren les terres del delta de l'Ebre i feren una excursió pel riu fins la mar.

La cloenda de la setmana la presidí, amb la celebració de l'Eucaristia, el Dr. Ricard M.ª Carles, bisbe de Tortosa.

Antonio Algora Hernando, bisbe de Teruel, i Mario Tagliaferri nunci a Espanya

Mons. Antonio Algora Hernando

NOMENAMENT

El Sant Pare ha nomenat bisbe de Teruel-Albarracín a monsenyor Antonio Algora Hernando, actualment vicari episcopal de Madrid-Alcalà.

Antonio Algora nasqué a la Vluènia (Saragossa) el 2 d'octubre del 1940. Estudià en el Seminari diocesà de Madrid i fou ordenat sacerdot el 23 de desembre del 1967. És llicenciat en Ciències Socials a l'Institut Social Lleó XIII, de la Universitat Pontifícia de Salamanca. Ha estat consiliari de les Germandats del Treball a Alcalà de Henares i posteriorment de Madrid. Actualment era vi-

cari episcopal de la Vicaria VIII de la diòcesi de Madrid-Alcalà.

El clergat i fidels d'Aragó havien demanat un bisbe de la seva terra, i ha estat gran la satisfacció de tota la diòcesi de Teruel-Albarracín quan s'ha conegut la notícia que el nou prelat era aragonès.

El Papa Joan Pau II ha nomenat nunci apostòlic a Espanya a Monseñor Mario Tagliaferri, fins ara nunci al Perú, que substituirà a monsenyor Innocenti.

El nou nunci, de nacionalitat italiana, té 58 anys, és doctor en Dret Canònic, bisbe consagrat el març del 1970, i havia prestat servei diplomàtic a la República Dominicana, Estats Units, Canadà, Brasil, Cuba, i últimament al Perú.

El nou nunci té gran experiència diplomàtica; parla correctament el castellà i arriba a Espanya en un moment d'especial importància tant a nivell eclesial, amb el pròxim congrés nacional d'evangelització, com a nivell polític quan s'anuncia un canvi també diplomàtic a l'Ambaixada d'Espanya prop de la Santa Seu.

Al "CAVALL FORT" hi ha una llicó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

UNA LLIÇÓ AMB PREMI

PATROCINAT PER
"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

EL PARE I ELS SEUS FILLS

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

- Una bicicleta DERBI
- Una bossa d'esports
- Uns patins
- Un joc de sobretaula
- Una capsa de retoladors

En la llengua literària s'usa sovint, al costat de *el seu*, el possessiu *llur* (plural, *llurs*), que vol dir «d'ells» i «d'elles», però no «d'ell» i «d'ella». Per tant, és igualment correcte de dir *Els nois i llur mestre* com *Els nois i el seu mestre*. Però és incorrecte de dir *El noi i llur mestre* o *El noi i llurs amics*. Cal dir *El noi i el seu mestre* i *El noi i els seus amics*.

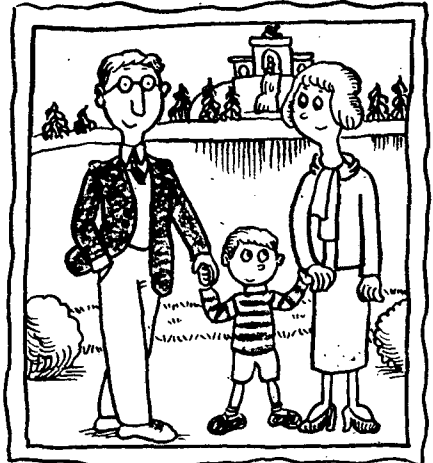
EL CAPELLÀ I ELS SEUS FELIGRESOS

ELS PARES I ELS SEUS FILLS

LES FILLES DE L'AMO I ELS SEUS PRETENDENTS

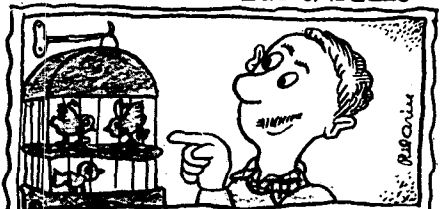
ELS PARES I EL SEU FILL

LES OVELLES I EL SEU PASTOR

LA GOSSA DELS VEÏNS I ELS SEUS CADELLS

ELS OCELLS DEL VEÏ I LA SEVA GÀBIA

Després d'haver llegit molt detingudament la norma de llenguatge que tracta de l'ús del possessiu *llur*, copieu les frases de cada una de les escenes d'aquesta pàgina, substituint-hi, **només en aquelles en què sigui adequat de fer-ho, el seu o la seva** (o **els seus o les seves**) per *llur* (o per *llurs*). No deixeu de fer-hi constar el vostre nom i la vostra adreça. aneu a dur aquest full a qualsevol de les oficines o delegacions de la Caixa de Pensions, i entre totes les respostes correctes rebudes «la Caixa» sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

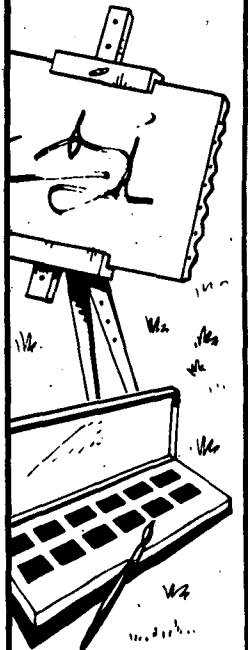
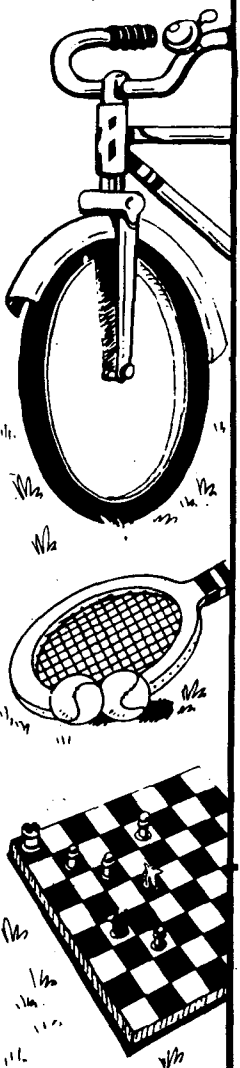
Solució i guanyadors del concurs núm. 523.— Pingüí, esquella, piragua, quadre, quimono, guaita, raqueta, guardiola, químic, paraguèr, filaberquí, guitarra, tomàquet, equació, formigués i llengua.

M. Jesús Ochoa, de Bellver de Cerdanya (un joc de sobretaula)
Cristina Ramon, de Vilassar de Nar (una capsa d'aquarelles)
Pilar Sala López, de Castelletçol (una nina de drap)
Enric Solé, de Vila-rodona (una pilota)
Mercè Lahoz, de Barcelona (una bicicleta DERBI)

PATROCINAT PER:

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

EDITORIAL

Farem tard, una altra vegada?

Estem de ple en aquesta època de l'any en que tot s'alenteix fins a la paràlisi total. Ja en parlarem després de les vacances! Diem i sentim dir a cada moment en aquests dies. Vacances que, entre les dels uns i les des altres, i afegint-hi les vacances escolars, fa que les activitats no es reprenguin fins a les darreries del mes de setembre.

Per aquelles dates, els catòlics ens trobarem a poques setmanes del Sínode extraordinari sobre el Concili. No cal ser pas profeta per pronosticar que, si no es produeix un miracle, aquest Sínode passarà també sense pena ni glòria per a les nostres Esglésies locals. Ens distanciarè una mica més —gats de masia, (provincianos, aunque nos pese)— dels grans corrents de l'Església d'avui.

Entre nosaltres no s'entén la importància d'aquest Sínode perquè no s'ha sintonitzat amb l'esperit de l'home que l'ha convocat i que, avui, presideix a l'Església universal des de la seu de Roma. Els biògrafs de Karol Wojtyła estan d'acord en senyalar que el Concili va marcar profundament l'aleshores arquebisbe de Cracòvia. Va fer madurar l'intel·lectual autor de "Persona i acte" (1969) i el pastor que tres anys més tard publicava "A les fonts del renovament. Estudi sobre la posada en obra del Concili Vaticà II". Aquests dos textos mostren com l'experiència conciliar va marcar profundament el pensament i l'actitud de l'arquebisbe. Per ell "el Concili és la pedra milliar del renovament de l'Església". D'aleshores ençà, l'existència del bisbe-professor es desplegarà en referència a la fecunditat dels anys 1962-1965. "Els bisbes que hem participat en el Concili Vaticà II ens sentim lligats a aquest per un deute... El Concili té una significació única i irremplaçable per a tots els que hi han participat i l'han portat a terme. La consciència plena del nostre deute envers el Concili està lligada a una resposta ulterior. Ara, aquesta resposta és la fe. Seria un error no considerar la posada en obra del Vaticà II com una resposta de la fe a la paraula de Déu transmesa per aquest Concili."

Heus ací la perspectiva des de la qual s'ha d'entendre la importància del proper Sínode: un acte de fe de l'Església provocat per l'esdeveniment espiritual que fou el Concili. Tota l'Església, amb els bisbes al davant però no sols, ens hem d'interrogar sobre què n'hem fet del Concili, individualment i col·lectivament. L'hem llegit i estudiat a fons i en la seva totalitat? O n'hem espigolat superficialment frases (o eslògans de segona mà) per llençar-les a la cara dels que no pensen com nosaltres? L'església ha viscut i viu una de les seves crisis més fortes en aquests anys postconciliars. Però d'aquesta crisi el Concili no n'ha estat pas la causa. La crisi venia de lluny i és tota la societat occidental qui l'ha covada i l'ha soferta. Cada vegada es veurà més clar que sense el Concili l'Església hauria estat menys preparada per a les maltempades de l'època. Els cristians, i les comunitats cristianes, que han fet de la fidelitat al Concili la norma de llur conducta han sortit envigorits i renovats de la prova d'una modernitat que, de totes bandes, interpel·la seriosament la fe cristiana i la realitat eclesial. Els qui del Concili n'han fet un punt de referència, o per restar immòbils o per llançar-se a la cursa, desorientada per definició, d'un progressisme sense punts de referència, a hores d'ara l'aiguat s'els ha endut capiculats vers els arenys eixorcs.

El Sínode proper discernirà allò que en l'Església d'avui es nodreix de la sava del Concili. Al vent de l'Esperit es triarà el gra de la palla. Els cristians de Catalunya ¿restarem també al marge d'aquesta hora de gràcia?

El llibre de Ratzinger

Espero que no es prengui com un simple acudit si començo dient que aquest és només a mitges un llibre de Ratzinger. Cert que les opinions que manifesta són seves i només seves, però la música, l'embastada, el gènere l'ha posat el periodista Vittorio Messori. No ha fet Messori una entrevista qualsevol. Ha barrejat les seves opinions —i no solament les seves preguntes— amb les respostes del cardenal i ha marcat notòriament el terreny en el qual Ratzinger havia de jugar. Vull dir que probablement no és aquest el llibre que Ratzinger hauria escrit sobre el mateix tema i havent obrat per pròpia iniciativa. No són inicialment les seves preocupacions, sinó les respostes a les d'altri.

Una observació preliminar més. Quan un llibre no arriba a les mans del lector en estat d'innocència, sinó que li ve acompanyat de llarga polèmica i, probablement, d'una no menys petita manipulació, no hi ha més remei que posar-se en guàrdia i fer un esforç d'objectivitat en llegir-lo. Els paràgrafs que ja havien estat avançats hi són veritablement en el llibre. Però se'n podrien haver espigat d'altres, d'altre signe, i la pre-campanya hauria estat diferent.

Després d'aquestes advertències prèvies urgeixen i s'amunteguen les preguntes. ¿Què és aquest "informe sobre la fe"? ¿Per què es publica ara, en la imminència del Sínode que avaluarà l'aplicació del Concili? ¿Com el fa i qui li ha encarregat a Ratzinger el jutjament del Vaticà II? Cal dir, abans de tot, que el llibre distingeix nítidament entre el Vaticà II i la seva aplicació. L'acceptació del Concili per part del cardenal és plena i rotunda. No hi ha ombra de dubte respecte a aquest jutjament global. Fou Ratzinger, encara en qualitat de teòleg, un dels puntals ideològics del Vaticà II. En la seva valoració positiva, inequívoca, ho és encara. Les seves lamentacions es refereixen al post-concili, a la vulneració i el desmantellament de les seves proposicions que s'ha fet tant per raó de més com per raó de menys. Els que no han acceptat la seva "legitimitat" i els qui han volgut legitimar en ell les seves personals invencions són els qui han determinat una degeneració pràctica del Vaticà II.

Aquí, a les desorientacions i a les manipulacions, és

on Ratzinger aplica no solament el bisturi, sinó fins i tot el cauteri. "Informe sobre la fe" és un llibre que confirma unes coses amb generositat i asprament en corregeix d'altres. Sembla escrit en la majoria de les seves pàgines a repèl, buscant més el servei fidel a la dura veritat, que l'èxit fàcil en l'opinió pública. Tinc la impressió que en aquest sentit, en separar el gra de la palla, ha fet un gran servei al Vaticà II.

En els raonaments de Ratzinger, crida l'atenció el seu sentit de la globalitat. El seu "informe" es converteix en un complet sistema de referències. La revelació, la tradició, el magisteri, l'Església, són els fars o balises que contornegen tot el discurs eclesial. Ratzinger denuncia abundantment el subjectivisme i la parcialitat que s'empren actualment en certes "teologies" i en determinades "praxis" cristianes. Ell sempre parla tenint en compte un horitzó de totalitat. No sembla un cultivador entotsolat per un camp o una parcel·la, sinó el superintendent de tota una hisenda.

Precisament per l'altura en què se situa la seva visió criden més l'atenció algunes "miopies" que s'observen en les seves apreciacions. La més cridanera, la referent a la seva valoració, molt restrictiva, no solament de l'eficàcia, sinó també de l'entitat de les

Conferències Episcopals. És un enjudiciament cridaner i que resultarà, em sembla, escassament compartit. En conjunt cal dir que el títol del llibre es amplament justificat. El periodista ha conduït el cardenal a tots els temes roents i l'ha obligat a un diagnòstic sobre la fe en els nostres dies. Però, ¿és un diagnòstic negatiu? Jo diria que el judici de Ratzinger és més sever que intolerant. L'interessa més la correcció d'alguns rumbos que la marxa enrera, la involució.

En la dialèctica món-evangeli, tan present en les reflexions del cardenal, ell es decanta sempre per l'Evangeli. No transigeix amb la idea d'abaixar el llistó. Seria cedir a la temptació de la permissivitat.

Què és, doncs, aquest llibre? És l'informe sobre la fe que, seguint la pauta de les preguntes d'un periodista, teixeix el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Aquest és el càrrec que Ratzinger ocupa dintre de l'Església. I és un càrrec que no li permet ser explorador de camins i l'obliga a ser guaita de doctrines. És una dada que no convé oblidar mentre es llegeixen les pàgines d'aquest llibre.

Joaquín L. Ortega

Vegeu a la pàgina 6 la primera part de l'ampli resum del llibre comentat, i que es continuarà en els números vinents.

**Catalunya
Cristiana**

Difusió
controlada
per O.J.D.

Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetas.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Un prec a la jerarquia davant "Taizé-1985"

Barcelona tornarà a ser l'ànima de la trobada de Taizé. Ben segur que, com l'any 79 els organitzadors i els qui donaran acollida, posaran tots els seus sentits perquè els arribats a la ciutat comtal i els participants d'aquí es deixin prendre per l'esperit, que sens dubte, sempre bufa en aquestes trobades.

Malgrat tot, i amb molt temps d'anticipació, voldria fer un suggeriment a una part (gràcies a Déu, no tota), de la jerarquia, capellans i bisbes, perquè no tornin a passar fets incoherents que passaren l'any 1979, en llocs on es prega, sense deixar detall durant la setmana de pregària per la unitat dels cristians.

Demano humilment que tots els rectors donin totes les facilitats possibles, sense posar-hi traves, als organitzadors.

Que l'acolliment dels responsables de les parròquies, vers els quals s'aplegaran a la seva comunitat, sigui, si més no, almenys tan generosa com va ser la dels laics i la d'alguns preveres l'any 79.

Que els rectors, no tan sols deixin sales i deixin fer, sinó que participin amb la seva presència i el seu encoratjament, en la preparació, i en les pregàries i reunions que se celebraran durant la trobada.

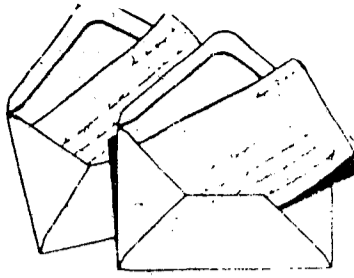
Si en la seva parròquia s'allotja un pastor protestant, i si no és possible que s'instal·li a la rectoria (fet que seria el més lògic), almenys el responsable tingui per ell un diàleg i un acolliment digne, cosa que no passà en més d'un lloc en l'última trobada.

Si és un pastor que celebra l'Eucaristia i demana per celebrar-la junts, que no se li negui aquest desig. Fins i tot seria bo que el sacerdot catòlic li oferís primer aquest gest. Desitjaria que no es miri tant la llei i sí que es tinguis ben present l'esperit.

Que el Bisbe doni els permisos necessaris (si és que calen) amb anticipació.

Que aquests, com a pastors que estan al servei de tots, estirin i empenyin els seus sacerdots. Alguns d'ells, amb sis anys, espero que hauran canviat d'opinió, però si no ho han fet, almenys hauran d'oïr al Bisbe.

Després de fer una anàlisi de la Trobada de l'any 79, jo només pregunto: no és un contrasentit

pregar per la unitat dels cristians i no posar-ho a la pràctica?. No són uns bons dies per fer ecumenisme?. Quin exemple donen al poble?. no veuen que no deixen actuar l'esperit de Déu?. Són conscients del que va passar a l'interior de diverses persones

l'any 1979?. No és un bon moment per no sentir-se superiors i sí iguals? No són uns bons jorns per reconciliar-nos? No és hora ja de deixar la por, i ésser coherent? Desitjo que durant Taizé 1985 a Barcelona, es trenquin totes les barreres.

M.ª Rosa Recasens i Ariza

La festa del Dijous de Corpus

Per què a Catalunya, terra ferma d'arrelades conviccions regatem la festa del Dijous de Corpus?. No ho entenc. I ho entenc menys perquè essent Catalunya la nació pionera en la celebració d'aquesta solemnitat, no sabem mantenir la flama d'un Di-

jous de Corpus solemníssim. No s'hi val. Quan arriba aquesta diada ens trobem limitats i marginats. Ens diran que això és fruit d'un calendari laboral. Es que potser volem demostrar que aquí som més treballadors que ningú? No treballam tant, que quasi col·lapsarem els compromisos a les comandes que plouen de per tot arreu... Per què doncs, la solemnitat del Dijous de Corpus va morir a Barcelona? Per què no pot celebrar-la com les altres capitals d'Espanya?, (que no dic de Catalunya, ara). Creiem que a Catalunya ha d'haver-hi encara llocs que mantenen vius els costums i tradicions. L'essència i espiritualitat, l'encís i la joia del Dijous de Corpus, sinó prou els desvetllaria la ginesta que des dels cims i les vores dels camins és la millor pregonera del Dijous que brilla més que el sol convidant-los a recollir-la perquè facin la catifa als carrers i places al pas de Jesús Eucaristia.

A veure, doncs, si l'any que vé, si a Déu plau, se'ns és donat de tornar a viure el nostre Dijous de Corpus a Barcelona, com sempre havia estat.

D. Vilar Vda. Turet

Per a l'arxiu de "Catalunya Cristiana"

Comptant amb la vostra benevolença, em permeto fer-vos arribar una fotografia del Sr. Arquebisbe per a ús del setmanari que vos dirigeu. També us faig arribar, de part seva, l'agraïment per l'atenció sovintejada que la vostra revista presta als seus escrits.

Secretari de l'Arquebisbe de Tarragona

AVISOS I COMUNICATS

BARCELONA

GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.- TANDA D'EXERCICIS ECLESIALS. que tindrà lloc a la Casa de la Sagrada Família de Vallvidrera, els dies 2 i 7 de setembre, dirigits pel pare Solsona. Per informació, telèfons 217 94 46 i 218 82 44.

CONGRÉS NACIONAL DE JOVES CRISTIANS. Tindrà lloc a Burgos del 2 al 9 d'agost, organitzat per les Associacions Cristianes Unides (ACU) amb una bona representació de Catalunya. Coincidirà en part, amb la XXXVIII setmana espanyola de Missiologia. De Barcelona surt la Ruta Mariana que fent escala a Montserrat i al Pilar farà cap a la ciutat

castellana. El grup de Barcelona ha preparat les Benaurances del Jove que seran proclamades durant el Congrés.

50 ANIVERSARI DE LA PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS. Enguany es compleixen cinquanta anys de la creació de la Parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats. Amb aquest motiu se celebraran diversos actes religiosos i cívics. En aquesta ocasió la parròquia edita un full parroquial en el qual se segueix la història i les activitats pastorals de la comunitat parroquial de la Mare de Déu dels Desemparats de la localitat barcelonina de la Torrassa. La cloenda dels actes del cinquantenari està prevista pel

dia 1 de desembre proper amb la presidència del Cardenal Jubany.

SOLSONA

EXERCICIS PER A SACERDOTS. Sota la direcció de Mn. Bonaventura Pelegrí. DIES: Del 9 al 14 de setembre. INSCRIPCIONS: Casa d'Espiritualitat-EL MIRACLE (Solsonès). Telf.: (93) 811 00 45. Recordem que Mn. Bonaventura Pelegrí, durant el seu ministeri sacerdotal ha exercit els següents càrrecs: Consiliari Diocesà a Lleida, de la JOC i de l'HOAC. Consiliari Latino-Americà del Moviment Internacional d'Estudiants Cristians. Consiliari Mundial d'aquest Moviment i de la JEC. Actualment és Consiliari Mundial de Pax Romana.

Aquest estiu és una festa

Fantàstica

Visqui les nits d'Andorra. Nombroses sales de festa, discoteques i altres locals de diversió us ofrenen un estiu que no oblidareu fàcilment. Si sou un amant de la música, de qualsevol tipus de música, sapiguen que, durant el transcurs de les vacances, Andorra celebra els Tercers Festival de Música Clàssica, el Primer Festival de Jazz i nombrosos festivals de música popular.

Aquesta és la moguda d'Andorra. Passeu amb nosaltres un estiu fantàstic.

Apassionant

Els populars es citen a Andorra aquest estiu. Són moltes les estrelles de l'esport, de la cançó, de l'art i de la cultura que han decidit fruit aquest any d'una estància a les nostres valls. Feu-ho també com ells. Visqui l'apassionant estiu d'Andorra.

Divertida

La festa és al carrer. Cada dia de l'estiu se'n celebra alguna. Sardanes, Danses Típiques, Havaneres, Conjunts Populars, Jocs Infantils, Concursos... Un programa que anima els carrers d'Andorra amb un gran aplec d'espectacles diversos. Divertiu-vos amb l'estiu d'Andorra.

Acollidora

La seva singular oferta gastronòmica us proposa des dels típics plats tradicionals de la muntanya andorrana fins la més completa mostra de la cuina internacional. La diversitat dels seus establiments hotelers, la qualitat del seu acolliment i el seu servei, satisfarà els gustos més exigents i us farà sentir plenament complagut de la vostra estada. Deixeu que l'estiu d'Andorra us aculli.

Màgica

Andorra posseeix una climatologia excepcional. Uns dies solellats i unes nits deliciosament fresques. Una atmosfera extraordinàriament seca.

Andorra us ofereix una naturalesa salvatge. Mutanyes, llacs, boscos, rius. Descobriu, admireu i gaudiu plenament del seu màgic encís aquest estiu.

UNA SETMANA GRATIS A ANDORRA
Complimentem aquesta buïlleta i participeu al sorteig d'una setmana gratis per a 10 parrotics.
Els sorteigs seran els dies 22 i 29 de juny i els 6, 13 i 20 de juliol.

Enviar a: Conselleria de Turisme
Casa de la Vall
PRINCIPAT D'ANDORRA

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUÀ - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padrí o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRÍ

JOSEP LLAMAS
535 OSAKA - SHI ASAHI-KU
TAISHIBASHI 1-1-27
JAPAN 11.000 Ptes.

MN. PERE TRAVESET
CATEDRAL
6500 NUEVE DE JULIO
BUENOS AIRES
ARGENTINA 7.750 Ptes.

ALBER FOIX
CASA CALASANZ
3951 ROGERS STREET
LOS ANGELES CA 90063
EE.UU. 7.750 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

taló que adjunto

gir postal

domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007. Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

Es construeix el museu en el poblat ibèric del Molí d'Espígol

En el poblat ibèric del Molí d'Espígol —Tornabous, comarca de l'Urgell— han començat les obres de la segona fase del Museu Monogràfic Ibèric Molí d'Espígol amb una inversió aproximada de quatre milions de pessetes, a càrrec dels fons de la Conselleria de Cultura de la Generalitat.

El jaciment ibèric del Molí d'Espígol va ser descobert pels tècnics de la Mancomunitat de Catalunya el 1919, encara que les excavacions, les va iniciar en aquell moment el director del Museu Diocesà de Solsona, doctor Antoni Llorens, l'any 1970. Fins ara s'han realitzat 13 campanyes ininterrompudes. Cada mes de juliol un equip de professors i estudiants de la Universitat de Barcelona, dirigits pel doctor Joan Maluquer de Motes, desenvolupen investigacions que han confirmat a aquest poblat ibèric com un dels més interessants de Catalunya.

Les restes d'aquest jaciment ibèric constitueixen una estructura urbanística de més de 2.000 anys d'antiguetat.

Espanya

2.004 noves emissores de FM

El ministre de la Presidència ha informat, en una resposta parlamentària, que l'Organització Internacional de telecomunicacions ha concedit a l'Estat espanyol la facultat de comptar amb 2.004 noves emissores de freqüència modulada. Amb això es podrà intentar legalitzar una sèrie d'emissores en una situació administrativa anòmla. El diputat preguntant ha formulat la sol·licitud que quan es precedeixi l'entrega de concessions, es negociï prèviament amb les diferents comunitats autònomes.

Cuatro milions consumeixen drogues

Almenys quatre milions d'espanyols consumeixen habitualment algun tipus de droga: alcohol, cocaïna, heroïna, amfetamines, inhalables i cannabis, segons les dades que recull el pla nacional sobre toxicomanies.

El pla d'acció fou elaborat amb la participació de les administracions autonòmiques, provincials i locals que constitueixen la comissió tècnica interautonòmica.

En la radiografia que els experts van fer del problema de les drogadependències a l'Estat espanyol, destaca l'augment del tràfic de drogues il·legals, especialment pel que es refereix a l'heroïna i la cocaïna, a partir del 1982.

Les xifres que recull aquest informe, basades en les darreres investigacions dels ministeris de Sanitat, Treball i Cultura, estableixen entre quatre i cinc milions els consumidors habituals de les principals drogues.

Món

Segons els xinesos hi ha gairebé un quart de milió de soldats soviètics a l'Afganistan

Les autoritats xineses han acusat recentment a la URSS d'haver reforçat la seva presència militar a l'Afganistan i senyalen que el nombre d'efectius soviètics en aquest país se situa entre 150.000 i 240.000 homes.

Afegeixen que els soviètics van perdre 10 helicòpters en les lluites de la vall de Kunar. Quatre van ser abatuts pels guerrillers i sis es van estrellar degut a l'error humà o falla mecànica.

ARA MATEIX

El postconcili

Recordar els dies del Concili és retrobar el gust d'un moment inoblidable per a les generacions que en fórem testimonis. El moment de creure que l'esperança i fins i tot la il·lusió esdevenen realitat. Allò que després diria la cançó: "segur que tomba, tomba, tomba..." Qui sap si la nostra expectativa i el seu compliment, que vèiem a tocar, encaixaven ben bé. Però aquell sabor de matinata fresca era de debò i no l'oblidarem mai més.

D'aquells dies ens en separen ara vint anys i un munt d'esdeveniments. Això que anomenem el postconcili és una realitat complexa i agredolça. L'agror no li ve, ben segur, del Concili que, amb Joan XXIII i Pau VI, significà precisament el moment més dolç de l'Església que hem viscut. Però ben aviat, gairebé sense deixar temps a celebrar-ho, un seguit de factors inesperats començaren a incidir en la nostra vida eclesial i a sacsejar-la amb força. A Barcelona —i la seva ona d'expansió va ser amplíssima— el relleu episcopal de 1966 polaritzà la major part de la conflictivitat. El país entrava, d'altre banda, en la que seria la darrera dècada del franquisme. Les enormes expectatives suscitades pel Concili mobilitzaven importants sectors de l'Església contra la barrera de la dictadura i la jerarquia, en certa manera, quedava atrapada entremig. De tota aquella conflictivitat ens n'han restat dues ferides de difícil cicatrització: el nombre important de sacerdots i religiosos —sobretot entre els 30 i els 40 anys i entre els més actius— que se secularitzaren, i el nombre també elevat de laics que deixaren la militància apostòlica i la pràctica sacramental. Sense sa-

ber ben bé com, quan ens creïem a punt d'arribar a la meta de la renovació conciliar, ens trobàrem així delmats...

Però el Concili havia tingut lloc i, malgrat els contratemps que acabo d'alludir, començava a fer via. Potser calia pagar el preu de la llibertat: no era presumible que, en sentir-se més lliures, les persones no assagessin noves opcions. Fins i tot cal reconèixer que el canvi conciliar esdevenia, alhora, antídote de la crisi: moltes coses haurien pogut resultar més dures si s'haguessin produït abans del Concili...

La reforma conciliar ha aconseguit guanys realment extraordinaris en tots els camps de la vida de l'Església. Tanmateix, molts que en són contraris, fan argument dels factors negatius que han concorregut a donar fesomia a aquests vint anys i pretenen de fer-ne responsable el Concili. Per això no té res d'estrany que, de l'altre costat, el dels convençuts de la renovació conciliar, que són lògicament la majoria, sorgeixi un sentiment d'alarma quan es parla de revisió. Hi ha la temença que es tracti d'una trampa anticongiliar.

Tot amb tot, aquests vint anys de postconcili formen un conjunt prou important i significatiu perquè en fem balanç, pensant, sobretot, en el futur. Un balanç honest i sincer, crític i constructiu, pot ser una bona defensa de l'esperit conciliar. Aquest serà el tema dels propers comentaris. Balanç, ben entès, no pas del Concili sinó dels anys postconciliar i limitat, encara, al camp de la pastoral.

J. Carrera Planas

"Informe sobre la fe", del cardenal Joseph Ratzinger (I)

Alguna contestació teològica no és més que un laboratori d'utopies

Un alemany agressiu, de tarannà orgullós; un asceta que empenya la creu com una espasa; un típic bavarès, d'aspecte cordial, que viu modestament en un piset prop del Vaticà; un Panzer-Kardinal que no ha deixat mai els fastuosos abillaments ni el pectoral d'or de príncep de la Santa Església Romana. Va sol, amb americana i corbata, tot sovint al volant d'un petit utilitari, pels carrers de Roma. En veure'l ningú no pensaria que es tracta d'un dels homes més importants del Vaticà".

I així podríem continuar. Cites i cites (totes autèntiques), naturalment, preses d'articles publicats a diaris d'arreu del món, que comenten les primícies de l'entrevista del cardenal Joseph Ratzinger, prefecte, des del gener del 1982, de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. En llegir retrats tant diferents del propi aspecte físic del cardenal Ratzinger, no mancarà algun maliciós que sospiti que també la resta de tals comentaris estigui més aviat lluny de l'ideal d'"objectivitat informativa". En el nostre cas, en aquestes contradiccions "transformacions" sofertes pel prefecte sota la ploma d'algun col·lega hi ha, potser, el senyal de l'interès amb què ha estat acollida l'entrevista amb el responsable d'una congregació, la reserva de la qual era llegendària i el secret la seva norma suprema.

Un dels seus joves col·laboradors ens ha explicat la intensa vida d'oració amb la qual contrasta el perill de convertir-se en un gran buròcrata, rubricador de decrets estranys a la humanitat de les persones a les quals afecten. Frequentement —ens deia aquest jove— ens reunim a la capella del palau per a una meditació i oració en comú. Hi ha en ell la constant necessitat d'arrelar el treball diari, ben sovint ingrat i en contacte amb la patologia de la fe, en un cristianisme viscut.

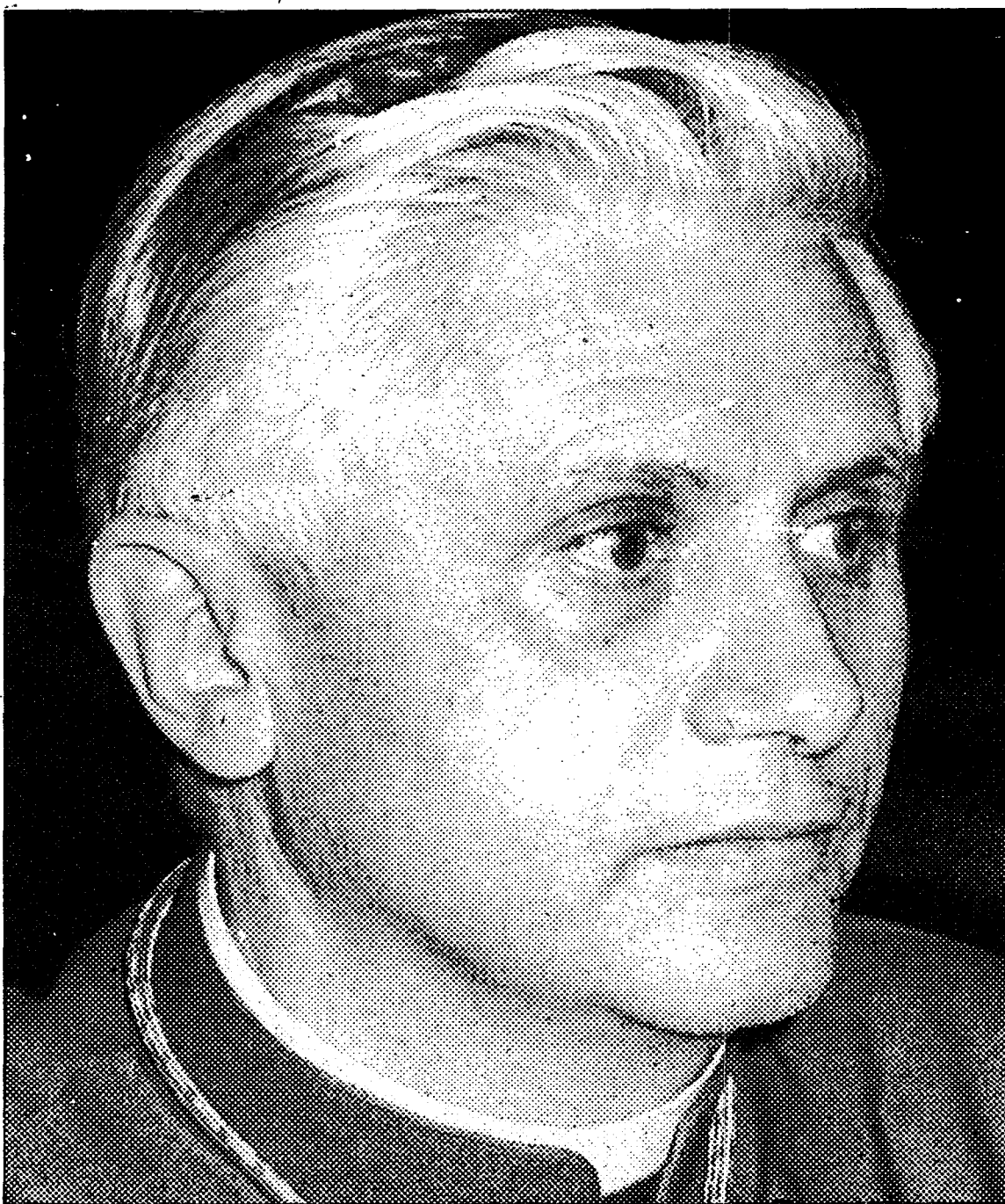
És, doncs, un home immersit totalment en una dimensió religiosa. I només des d'aquesta perspectiva seva podríem captar el veritable sentit de tot el que diu. No tenen, doncs, sentit els esquemes (conservador-progressista: dreta-esquerra) que provenen d'una dimensió ben diferent, la de les ideologies polítiques, i no són aplicables, per tant, a la visió del fet religiós. També seria fora de lloc aplicar-li altre esquema adonats (optimista; pessimista), perquè com més l'home de fe fa seu l'esdeveniment en el qual es fonamenta l'optimisme per excel·lència —la Resurrecció de Crist—, més i més pot permetre's el realisme, la lucidesa i el coratge de dir els problemes pel seu nom, per enfrontar-los sense aclucar els ulls o posar-se ulleres de color de rosa.

Nou triomfalisme perillós

En una conferència de l'aleshores teòleg i professor (era l'any

El llibre del cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Titulat "Informe sobre la fe" és arreu del món catòlic un autèntic best-seller. CA-

TALUNYA CRISTIANA n'ofereix als seus lectors un ampli resum, ja publicat pel diari "YA". Iniciem avui la seva publicació que continuarem en els números vinents.

1968) trobem aquesta conclusió a propòsit de la situació de l'Església i de la seva fe: "Potser esperàveu un panorama més alegre i lluminós. I per això potser hi hauria motiu en alguns aspectes. Però crec que és important mostrar les dues cares de tot el que va omplir-nos de goig i gratitud en el Concili, entenent bé d'aquesta manera la crida i el compromís implícits en això. I em sembla important denunciar el perillós i nou triomfalisme passat. Mentre l'Església peregrina sobre la terra no té dret a gloriarse de si mateixa. Aquesta actitud podria resultar més insidiosa que les tiars i cadires gestatòries, que, si més no són motiu més de somriures que d'orgull".

"Jo no he canviat"

Al seu sentit de l'humor s'hi

afegeix una altra característica que contrasta també amb aquest clíxé d'"inquisidor": la seva capacitat per escoltar, la seva disponibilitat a deixar-se interrompre per l'interlocutor i la seva ràpida resposta a qualsevol pregunta amb franquesa total, sense importar-li que el magnetòfon continuï funcionant. Un home, doncs, molt lluny de l'estereotip de "cardenal de cúria", evasiu i sorneguerament diplomàtic. Un "progressista" equilibrat, en una paraula, si és que es vol usar l'esquema desorientador del qual ja hem parlat. Si més no, i confirmant la seva reputació d'estudiós "obert", l'any 1964 el professor Ratzinger apareix entre els fundadors de la revista internacional *Concilium* que aplegà l'anomenada "ala progressista" de la teologia, un grup impressio-

nant, el cervell dirigent del qual és a Nimega (Holanda), i que pot disposar de mig miler de col·laboradors internacionals.

Fa vint anys, Joseph Ratzinger era allí, entre els fundadors i directius d'una publicació que havia de convertir-se en interlocutor crític de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Què va suposar aquesta col·laboració per aquell que havia de ser, amb el temps, prefecte de l'ex Sant Ofici? ¿Una desgràcia? ¿Un pecat de joventut? I mentrestant, ¿què ha passat? ¿Un viratge en el seu pensament, un penediment? Li ho pregunto gairebé bromejant, però la seva resposta és ràpida i seriosa: "No sóc jo el qui ha canviat, han canviat ells. Des de les primeres reu-

nions vaig presentar als meus col·legues aquestes dues exigències. Primera: El nostre grup no havia de ser sectari ni arrogant, com si nosaltres fóssim la nova i veritable Església, un magisteri alternatiu que porta a la butxaca la veritat del cristianisme.

Segona: Havíem de posar-nos davant de la realitat del Vaticà II, davant de la lletra i l'esperit autèntics de l'autèntic Concili, i no davant d'un imaginari Vaticà III, sense deixar lloc, per tant, a escapades en solitari cap endavant. Aquestes exigències, amb el temps, s'anaren tenint menys presents, fins que es produí un viratge —situable als voltants del 1973— quan algú va començar a dir que els textos del Vaticà II ja no podien ser el punt de referència de la teologia catòlica. Es deia, efectivament, que el Concili encara pertanyia al "moment tradicional clerical" de l'Església, i que, per tant, calia superar-lo; no era, en suma, més que un simple punt de partida.

Fidelitat al Concili

"En aquell moment jo ja m'havia desvinculat tant del grup de direcció com del dels col·laboradors: Sempre he tractat de romandre fidel al Vaticà II, aquest avui de l'Església, sense nostàlgies d'un ahir irremeiablement passat i sense impaciències per un demà que no es nostre".

Des de la meua cadira, força incòmoda (però que almenys em permet veure el quadre general), m'he adonat que determinada "contestació de certs teòlegs porta el segell de les mentalitats típiques de la burgesia opulenta d'Occident. La realitat de l'Església concreta, de l'humil poble de Déu, és ben diferent de com se l'imaginen en aquests laboratoris on es destil·la la utopia".

L'anomenat "gendarme de la fe" no és en realitat un home de la *Nomenklatura*, un funcionari que només entén de cúries i estructures; és un home d'estudi amb experiència pastoral concreta. Quan vaig preguntar-li a Ratzinger si va costar-li molt passar de ser teòleg (al qual Roma no perdria pas de vista) a convertir-se en controlador de la tasca dels teòlegs, no vacil·là a respondre'm: "Mai no hauria acceptat prestar aquest servei eclesial si la meua comesa hagués estat, abans de tot, el d'exercir un control. Amb la reforma, la nostra Congregació ha conservat, sí, unes tasques de decisió i d'intervenció, però el *motu proprio* de Pau VI li assignava com a objectiu prioritari el paper constructiu de "promoure la sana doctrina per tal d'oferir noves energies als missatgers de l'Evangelí". Naturalment, estem cridats com abans a vigilar, a "corregir els errors i a conduir al recte camí els equivocats", com assenyala el propi document, però aquesta protecció de la fe ha d'anar acompanyada de la promoció".

EL VATICÀ, DIA A DIA

"Els problemes amb Leonardo Boff estan en la seva manera d'entendre l'Església"

"Els problemes amb Leonardo Boff no es basen tant en la teologia de l'alliberament com en la seva interpretació de l'Esclatua i en la seva eclesiologia", afirmà el cardenal Ratzinger en un programa de la televisió espanyola. L'il·lustre purpurat assegurà que al pare Leonardo Boff se'l vol ajudar a realitzar una plena i bona teologia catòlica i la Santa Seu ha pensat que era bo facilitar-li un temps de reflexió, gairebé un any sabàtic, durant el qual Boff pot continuar la seva tasca d'ensenyament en l'estudi Franciscà de Petròpolis i la seva predicació.

El Papa no escriurà articles per a cap cadena periodística.

No té cap fonament la notícia, difosa pel grup editorial del multimilionari magnat australià de la premsa Robert Múrdoc, segons la qual el Papa Joan Pau II firmaria per als periòdics d'aquest grup un comentari setmanal titulat "Observacions de Joan Pau II", sobre els majors problemes actuals: droga, família, terrorisme, etc.

La sala de Premsa del Vaticà ha dit: "és una d'aquelles notícies que ni tan sols necessiten ser desmentides per ser impossible". Certa premsa barcelonina publicà la notícia sense desmentir-la posteriorment.

Joan Pau II a Castelgandolfo

El passat dia 6 de juliol, disabte, el Papa Joan Pau II es traslladà a Castelgandolfo on en la seva residència d'estiu romandrà fins el proper 8 d'agost, dia en què començarà el seu tercer viatge a l'Àfrica. Un dels propòsits del Papa durant aquest temps de descans és estudiar els treballs realitzats per la comissió per a la Revisió de la "Regimini Ecclesiae", constitució apostòlica amb

Conseller general dels franciscans

El pare Manuel Blanco ha estat elegit definidor general (un dels vuit consellers del general d'Orde) en el capítol general que els franciscans celebraren a Assís, i que fa uns dies reelegí superior general de l'Orde el nord-americà pare John Wauhng. El pare Manuel Blanco nasqué el 1939, a Camarzana de Tera (Zamora). Estudià Teologia a Roma, on fou ordenat sacerdot el 1963. Es llicencià en Pedagogia i Filosofia a Roma i en Filosofia i Lletres per la Universidad Complutense de Madrid. Fou professor de Filosofia en el seminari de Toledo. Era fins ara provincial de la província franciscana de Castella amb seu a Madrid i president actual de la CONFER masculina de Madrid. A partir d'ara compartirà, doncs, amb el superior general i els altres set definidors o consellers generals les tasques de govern de l'Orde franciscà.

la qual Pau VI va reformar la cúria romana i que, a la vegada, Joan Pau II desitja actualitzar.

D'incògnit, a la muntanya

Encara que no s'ha confirmat posteriorment, segons fonts properes a la Santa Seu, el Papa es dirigí el divendres, dia 12 de juliol, a la muntanya del Gran Sasso, de 2.914 metres, el cim més alt dels Apenins, a uns dos-cents quilòmetres de Roma.

Aquesta escapada del Papa és la cinquena que es produeix en el seu Pontificat després de la seva visita al santuari de la Mentorella des de Roma (octubre de 1978), la bendició d'una estàtua de la Verge en la glacera de la Marmolada, a 3.300 metres (any 79); la trobada amb Lech Walesa a les muntanyes de Tatra, en el seu segon viatge a Polònia (juny del 83), i l'excursió amb el president Pertini als Alps, l'any passat.

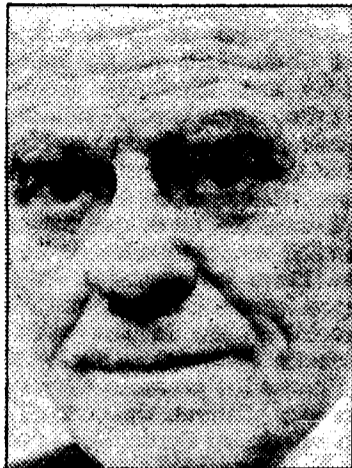
Nou President de la Conferència Episcopal Italiana

El Cardenal Hugo Poletti ha estat nomenat pel Papa, el dia 3 de juliol, nou president de la Conferència Episcopal Italiana per als pròxims cinc anys. Sostitueix en el càrrec al cardenal Ballestrero, de Torí. La Conferència Italiana és una de les més nombroses i l'única que el president de la qual és nomenat pel Papa.

El cardenal Poletti va néixer a Omegna (Novara) el 19 d'abril de 1914, ordenat sacerdot el 1938, consagrat bisbe el 1958 i creat cardenal el 1973 per Pau VI. Des del 6 de març del mateix any és vicari de Sa Santedat a la ciutat de Roma. El nou president és arxiprest de la basílica de Sant Joan de Laterà, canceller de la Universitat Pontifícia Lateranense i membre de les Congregacions romanes dels Sacraments i Culte Diví, Clerecia, Religiosos, Esglésies Orientals i del Consell de Laics.

Ha mort Adolf Visser's Hooft

El pastor Villem Adolf Visser's Hooft, que fou el primer secretari general del Consell Mundial de les Esglésies, va morir a Ginebra, als 84 anys d'edat. L'Església Catòlica no està integrada en aquest Consell Mundial de les Esglésies, amb el qual manté escel·lents relacions ecumèniques.

Lliurament al Papa de la primera video-carta missionera

En el curs d'una audiència especial, Javier María Echenique, director de Video-Misión, lliurà al Papa la primera vídeo-carta missionera, iniciativa que té per objecte enviar als missioners que disposen de magnetoscopi, filmacions en videocassetes amb missatges familiars i reportatges d'interès sobre esdeveniments familiars o dels ordes o instituts als quals pertanyen. La vídeo-carta per al Papa inclou diversos missatges, un d'ells en polonès, amb un reportatge filmat per Video-Misión a Cracòvia i a Czestochowa, amb imatges del traspasat cardenal Wysinski.

L'art al servei de la litúrgia

Una abraçada entre la música, la cultura i l'espai sagrat, una devolució de la música de Mozart al seu context propi, la Litúrgia, són algunes de les definicions que han merescut la direcció de Von Karajan de la Missa de la Coronació, de Mozart, durant la celebració de la festivitat de Sant Pere i Sant Pau a la basílica del Vaticà. "L'esdeveniment musical de l'any", com pomposament alguns han presentat l'acte, la seva mundanitat típica d'aquestes ocasions, no ha aconseguit amagar la dimensió profundament religiosa.

Beatificació del pare Menni

Moment de l'homília del Papa Joan Pau II amb motiu de la beatificació del pare Benet Menni i de fra Pere Friedhofen, el matí del diumenge, 30 de juny. Tingué lloc a la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

"Les coses estan canviant a la Xina"

Procedents de la Xina i de Roma esta arribant nombroses dades —algunes no oficials encara— que ens fan pensar fonamentadament en els nous rumbos que la història està prenent. No es pot repicar campanes, però els símptomes d'un canvi de clima entre la República Popular de la Xina i Roma són evidents. Heus-ne aquí alguns:

El dia 4 de juliol saltava la notícia que l'antic bisbe de Xangai, monsenyor Gong, que roman fidel a Roma, ha estat alliberat del camp de treballs després de vint-i-cinc anys de condemna.

Notícies no confirmades assenyalen que alguns dels 43 bisbes "patriotes", consagrats bisbes sense el mandat del Papa des de 1958, s'estan dirigint personalment i en secret al Vaticà per regularitzar llur situació canònica d'il·licitud.

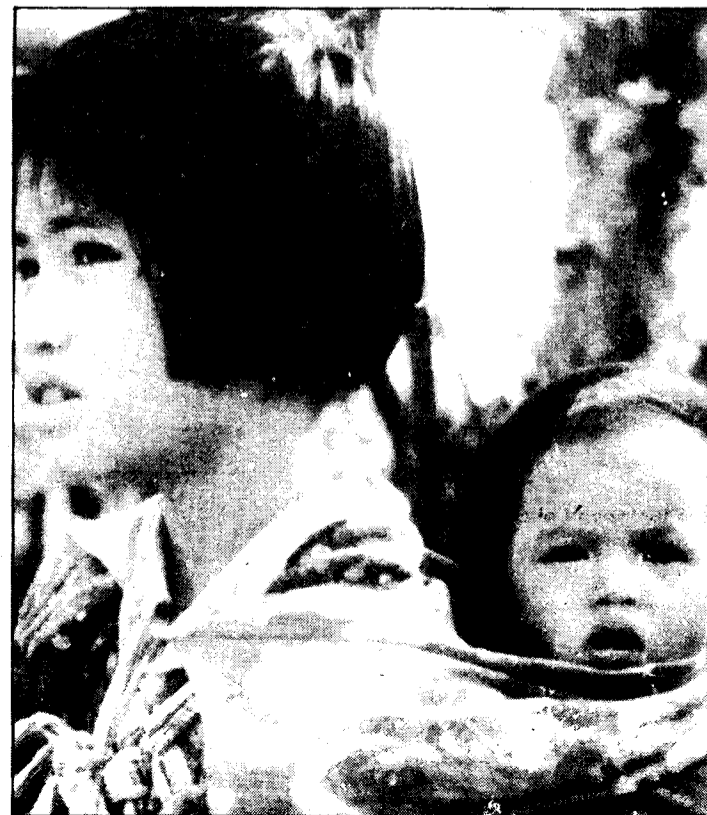
Fa uns mesos ha estat consagrat bisbe el jesuïta Lluís Jim Luxian, que compta amb divuit anys de treballs i presons. Ha acceptat ser consagrat per un bisbe "patriota", havent dit expressament que no pertany ni pertanyerà a l'Associació Patriòtica Catòlica Xinesa, fidel al partit i enemistada amb Roma. Tots han entès que monsenyor Luxian ha acceptat, després del seu acord amb la Santa Seu. Ell mateix ha dit que "les coses estan canviant a la Xina". És bisbe auxiliar de Xangai, l'arquebisbe de la qual, Zhang-Chiashu, sí que pertany a la citada associació.

El mateix monsenyor Luxian ha estat nomenat rector del Seminari Major de Seshan, prop de Xangai, en el qual ha recollit alguns antics seminaristes condemnats

per la Revolució Cultural i que han passat molts anys a la presó. El rector ha dit que no els permet de pertànyer a l'Associació Patriòtica i els exigeix el celibat.

Aquests dies s'ha fet destacar també l'únic contacte oficial entre Xina i la Santa Seu, car ambdós han firmat el consorci ICRA, per a investigacions en el camp de l'astrofísica. El consorci té validesa per a deu anys, renovables. També ha estat oberta, el mes de juny, una escola catòlica, després de vint anys del seu tancament. És una escola de tarda que duu per nom el d'un educador catòlic xinès, Mia Kiangbo, mort el 1939. Ja s'hi han inscrit 360 persones. Finalment, només cal recordar la divulgada visita a la Xina del cardenal Sin, de Manila, el qual fou rebut per bisbes, sacerdots, seminaristes i poble amb profund respecte i afecte fraternal. A la fi de la visita, el cardenal filipí, d'origen xinès, declarà que "el Vaticà està estudiant el problema dels bisbes consagrats sense mandat pontifici". I també que "tinc informacions segons les quals Pekín permetrà als catòlics reconciliar-se amb el Vaticà, si així no desitgen".

Set importants dades que ens asseguren que "les coses estan canviant a la Xina".

D'esquerra a dreta els tres nous claretians ordenats de preveres: Agustí Miarnau, Màxim Muñoz y Josep Mª Alentà.

Tres nous preveres claretians

D'ençà del passat mes de juny, en què es complia el 150è aniversari de l'ordenació sacerdotal del P. Claret, els claretians de Catalunya disposen ja de tres nous preveres: Josep Mª Alentà, Agustí Miarnau i Màxim Muñoz.

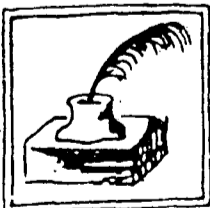
L'ordenació dels dos primers va tenir lloc a Llardecans (Les Garrigues), poble d'on són fills, el dia 13 de juny. Actuà d'ordenant el bisbe Ramon Malla, de Lleida. Actualment en Josep Mª Alentà treballa pastoralment a la parròquia de Montgat, regida pels claretians, preferentment en la tasca de la catequesi, alhora que és responsable del Seminari Menor Claretà. Agustí Miarnau, en canvi, és vicari de la parròquia de Sant Antoni Mª Claret de Lleida.

D'altra banda, l'ordenació de

Màxim Muñoz se celebrà el dia 23 de juny, a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Sant Boi (Ciutat Cooperativa), on des de fa uns anys resideix la seva família. Atès que Màxim és actualment el coordinador general del Moviment Hora-3, efectuà la seva ordenació el bisbe Miquel Moncadas, de Solsona, responsable dels Moviments de Joventut de l'episcopat català. Val a dir que, a la vigília, havia ja tingut lloc una Vetlla de Pregària i una taula rodona sobre "El capellà avui", amb remarcable participació de membres de l'esmentat Moviment. Finalment cal destacar, també, entre els preveres concelebrants, la presència, a títol no oficial, d'Enric Puig, Director General de la Joventut de la Generalitat.

IMPROMPTU

Una exposició d'escultura

Nat i educat en un ambient d'art, el meu pare era escultor, i molt meritori, amb els anys se m'ha creat una mena d'alèrgia per tot el que vol ser manifestació d'art. A vegades penso que en aquest sentit se'm deu haver parat el rellotge, i això m'entristeix.

I és que havent viscut la veritat de l'art, em costa d'assimilar tanta i tanta ficció imperant. Em costa d'assimilar que una obra d'art necessiti d'explicacions pseudofilosòfiques per poder ser entesa i, fins i tot, alguna vegada, una posterior visita a l'oculista.

Per això que, trencant el meu diguem-ne dejuni artístic, he visitat l'exposició d'escultures d'en Lluís Montané i Mollfuleda, una immensa simfonia de forma autèntica, he sentit que altra vegada respirava aire pur, i com una llàgrima nostàlgica em besava la galta.

Oriol Camps

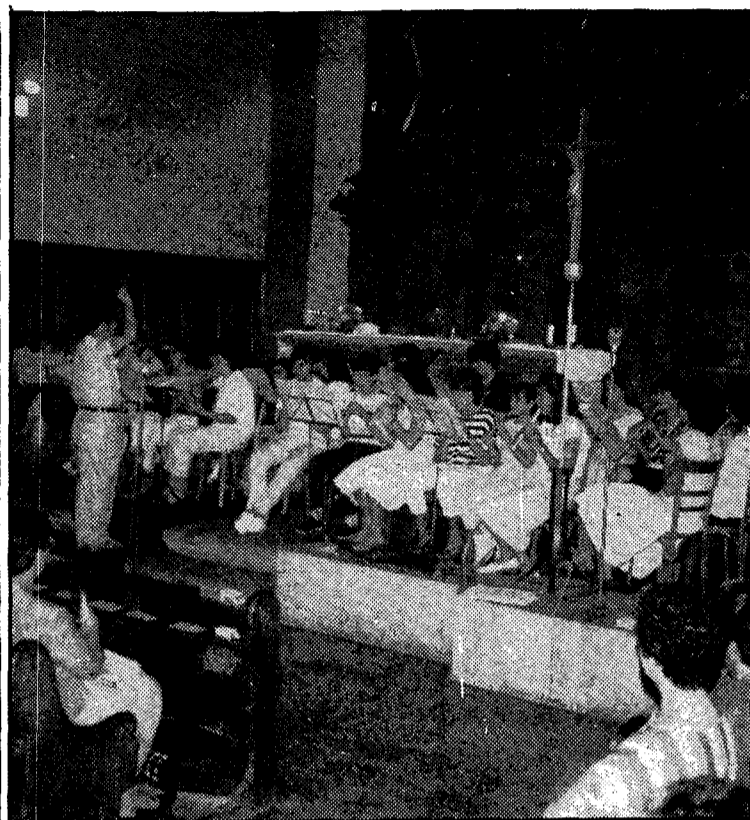
15è Aniversari del Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltru

Fa 15 anys un petit grup musical, dirigit per Albert Tort i secundat per les classes de solfeig que, des d'aleshores, ha vingut impartint en Ramon Falcó, iniciava les seves activitats a la nostra parròquia.

El petit grup, impulsat i animat per Mn. Pere Sitjà, va multiplicar-se en poc temps, i ben aviat una cinquantena de nois i noies amb els seus instruments, participaven en la missa dominical de les 10 i en les celebracions litúrgiques més importants, com Nadal, Setmana Santa i la Festa Major.

A part de les celebracions litúrgiques, el Grup Instrumental organitza cada any per les festes nadalenques i amb el lema "Cantem les nostres nades", un gran concert amb les nostres nades tradicionals que canta tot el públic assistent, sobretot els pares amb la quitxalla que emplen el temple.

El passat diumenge, dia 7 de juliol, tingué lloc a la parròquia de Santa Maria de La Geltru, de Vilanova, la celebració del 15è aniversari de la fundació d'aquest Grup Instrumental amb una missa concelebrada pel Vicari Episcopal del Garraf i el nostre Rector Mn. Pere. En la homilia, Mn. Josep M. Aragonès després de glosar la pastoral del bisbe Torras i Bages "La música educadora del sentiment", va llegir una emotiva adhesió a la festa

del nostre benvolgut Cardenal, que no pogué assistir-hi com era el seu desig.

Amb un dinar de germanor en un restaurant de la vila, presidit pel Sr. Vicari Episcopal i Mn. Pere i amb l'assistència de cent cinquanta comensals, entre instru-

mentistes, familiars, amics i simpatitzants, va finalitzar un aniversari que ha estat un nou impuls per tal de continuar al servei de la comunitat parroquial amb agrament i joia, amb qualitat artística, i amb esperit de germanor i d'amistat.

FETS I CRITERIS

¿Què pensem dels jueus?

¿Quina relació hi ha entre l'Església i el Judaisme, quan l'un sembla ser la negació de l'altre? ¿No és Judaisme, com a religió, un record del passat? ¿No va acabar amb la destrucció de Jerusalem, i tot el que en queda no són només restes que sobreviuen a elles mateixes?

Aquestes preguntes susciten més aviat una sospita d'ignorància i fins i tot potser un antisemitisme dissimulat. No es pot passar per alt la gloriosa i perdurable tradició del judaisme medieval a Espanya i a la resta d'Europa, que ha influït en els nostres grans doctors com, per exemple, en sant Tomàs d'Aquino.

El Judaisme no és ni un fenomen del passat ni un relíquia anacrònica dels temps bíblics. Els cristians hem de tenir en compte la realitat del present i entendre-la i apreciar-la a la llum del parentiu existent entre cristianisme i judaisme, parentiu que el Concili Vaticà II defineix com un "vincl" espiritual.

¿En què consisteix aquest "vincl"? El Concili ho explica molt bé. Els cristians hem de reconèixer abans que tot, que els orígens de la nostra elecció i de la nostra vocació estan en Moisès i en els profetes. Això és ja un primer pas d'aproximació al poble jueu en allò que tenim primordialment en comú: aquella part de la Bíblia que nosaltres anomenem Antic Testament.

En la litúrgia renovada llegim els llibres de l'Antic Testament amb més freqüència en la celebració de l'Eucaristia, i ens hi hem familiaritzat més. Aleshores hem de pensar que els nostres germans jueus llegeixen i comenten aquests llibres sagrats i en

fan regla de la seva vida, conforme certament a la seva pròpia interpretació. Aquest fet crea, indubtablement, un "vincl" entre cristians i jueus.

¿De qui va aprendre l'Església a llegir i a venerar aquests llibres de Maria i de Josep. Nascut a Betlem, criat a Natzaret, descendent de David "segons la carn", era fill del poble jueu. Considerem si tot això no crea un "vincl" entre nosaltres.

És veritat que a partir d'un cert moment els camins divergeixen i que cada religió, judaisme i cristianisme, adquireix la seva pròpia i distinta identitat. Però no diguem que el Judaisme, perquè "els jueus mataren Jesús", és des d'aleshores condemnat o maldat. El Concili ensenya que "alguns jueus" intervingueren en la mort de Jesús, però això no ens autoritza a comprometre tots els jueus d'aleshores i d'ara en la responsabilitat de la mort de Jesús.

Explicat el "vincl", la relació que existeix entre jueus i cristians, siguem conseqüents. Hem de conèixer, estimar i ajudar els nostres germans jueus. Hem de resistir les temptacions fàcils de caricatura, discriminació, refús o de violència. Si no tenim en compte el "vincl" que ens uneix amb els jueus, ofenem Déu que els va elegir i, en ells, ens va elegir a nosaltres.

Ramon Torrella

Arquebisbe de Tarragona i Primat

CATALUNYA CRISTIANA,

el setmanari de més
difusió a Catalunya

LLEIDA

Treballen en una missió de Cali, a Colòmbia

Mariángeles i Marisa, dues joves missioneres lleidatanes

Mariángeles i Marisa són les dues joves missioneres seglars lleidatanes que des del passat dia 15 de juny són a terres de Cali (Colòmbia) duent a terme una tasca apostòlica missionera.

MARIÁNGELES VALIOS BLANCO té 23 anys, natural de Lleida, és la segona de set germans, professora d'E.G.B., especialitat Ciències Humanes.

MARÍA LUISA PARRO MOLANO, 24 anys, natural de Lleida, és la més gran de dues, va cursar estudis de Formació Professional, branca Administrativa.

Ambdues han anat a Cali per un període inicial de tres anys com a membres d'OCASHA (Obra de Cooperació Apostòlica Seglar Hispano-Americana) i després d'haver seguit els cursos de formació OCASHA a Madrid. I també els cursos d'Animadora Socio-Cultural d'Adults.

Allà a Cali, col·laboraran amb les parròquies del Barrio de Nuestra Sra. de Chiquinquirá amb una població de 120.000 habitants i que estan encomanats als sacerdots lleidatans Mn. Sebastià Aldoma, Mn. Amadeu Carrera i Mn. Manuel Coll. Precisament el proper any es complirà el 25è aniversari de la presència de sacerdots diocesans de Lleida a Cali.

A la pregunta de per què

elles dues tan joves se n'anaven missioneres a Cali responen ambdues per igual que "en resposta a la vocació i com a fruit lògic de llur tasca i treball aquí a la parròquia i de militants d'Acció Catòlica". Mariángeles i Marisa són militants d'Acció Catòlica i han exercit càrrecs directius en la Comissió Diocesana i també han estat actives col·laboradores de la Campanya Contra la Fam, i a la Parròquia de Sant Pau (La Mariola, Lleida), catequistes de conformació i monitores de grups de joves.

El divendres 14 de juny, a las 8.30 del vespre, rebien de mans del Sr. Bisbe de la Diòcesi Mons. Ramon Malla, qui presidí la concelebració eucarística, el Crucifix de Missioneres. Assistiren a l'acte els pares i germans de les dues joves missioneres, i nombrosos joves que segueixen amb sentida emoció la significació de l'esmentada Eucaristia. També hi era present Mn. Amadeu Carrera, sacerdot de Lleida a Cali, que passa uns dies entre nosaltres.

Amb aquesta resposta decidida i generosa de Mariángeles i Marisa s'afirma la voluntat missionera de la diòcesi de Lleida i presència a Cali (Colòmbia). L'Any Internacional de la Joventut ha donat el seu fruit missioner a Lleida.

Mariángeles Valios i María Luisa Parro demostren com l'Acció Catòlica pot ser una magnífica font de vocacions missioneres

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

El rebost

Hi haurà, en tots temps, coses de les quals solament serà possible parlar-ne des del record. Això mostra la creativitat del fenomen humà, viva i progressiva. Hi haurà sempre al cor de totes les històries uns irrenunciabils existencials permanents que donaran a conèixer l'origen i la finalitat de la realitat, però aquesta trencant la monotonia cíclica, empesa per la intel·ligència de l'home, expressarà la seva identitat en noves formes i troballes. L'home perquè és l'únic animal racional, és l'únic que fa història. Amb tot, sense el record del passat el present seria incompreensible.

Doncs bé, la memòria és el rebost dels coneixements i de les vivències de la persona. De fet, només sabem com a coneixement comunicable allò que recordem; per bé que, tot allò que hem conegut i viscut, encara que no ho recordem, ha afaïçonat el nostre jo.

Ara m'adono que possiblement m'he passat de rosca. Tot plegat per dir que del rebost, almenys jo, només puc parlar-ne des del record. Tanmateix és un record ben flairos i suggestiu. Per a mi, el rebost, obel al trasllat del celler i de la fresquera de comestibles i begudes a pagès, a una situació urbana. No li és possible a l'home, en un tres i no res, renegar de les arrels, tallar-les i abolir-les. S'han enfondit tant en la terra del nostre jo que, tot i ser capaços d'assumir noves situacions, tenim també una gran capacitat d'acomodar-hi relíquies de les anteriors. L'home, fill de la terra, viu dels fruits de la terra. La industrialització va promoure i mitificar la urbanització; però la crida, els lligams i l'enyorança de la terra són tan forts que, sortosament, l'home no ha pas aconseguit desprendre-se'n del tot. No sé si exagero dient que el rebost de casa omplia de sentor rural tota la llar.

El rebost de casa era una petita cambra, fosca i fresca, situada al sota-escala de pujar al primer pis. La porta tenia dos batents amb sengles respiralls. Allí hi havia: la gerra de les olives, la gerra de les verdures confitades, les ampolles de la conserva de tomàquet, la gerra de l'arrop, el calaixó de les arengades fresques, el pernil penjat i les llonganisses, les garrafes del vi, la fruita, etc., i el carner, espècie degàbia bastida amb plafons de tela metàl·lica, on guardàvem la

carn fresca i el peix a resguard de mosques i mosquits. L'olor era senzillament inefable.

Les anades de la quitxalla al rebost, oficialment, obeïen sempre a comandes concretes. La mare deia, de broma i de veres; vés a buscar al rebost això i allò, de pressa i cantant o xiulant. Pispar un albercoc, empassar-se una figa o pessigar un raïm era fàcil; altres robatoris eren impossibles. Les anades furtives eren perilloses perquè quan obríem la vella porta, rondinava sorollosament. Quan tornàvem, la mare ens mirava de reüll i estic segur que endevinava els petits furts, segurament consentits en profit de la nostra creixença. El problema era, quan el plat amb la suposada dotzena de figues o prunes o préssecs, arribava a taula amb deu. Tots ens fèiem l'orni, i després d'un moment d'esglai, començàvem a parlar apressadament de qualsevol ximpleria. El cor de les mares ha estat sempre un gran rebost d'estimació i de tendresa, en el qual, les entremaliadures dels fills, dites o callades, han trobat sempre comprensió i indulgència.

El frigorífic té els seus avantatges, naturalment. Però no té ni la sentor ni l'abast del rebost.

D'uns anys ençà, les famílies de les ciutats, asfixiades per la fumèria dels cotxes i atabalats pel creixent aldarull, fan mans i mànigues per tenir una segona vivenda al camp. Els agrada fer el pagès cada cap de setmana. I torna el rebost. Si tenen la sort que els rebentacases no els el buidín, poden omplir-lo amb la gerra de l'oli, del vi, dels confitats, amb el pernil i les llonganisses, i amb altres, avui privilegiades menges, i flai-rar, gustar i assaborir els autèntics aliments i fruits de la terra.

Mengi, Xesc Soliu, mengi: és llonganissa de porc, pa de blat, vi de raïm, oli d'olives, carn de xai, llet de vaca... ai carat!, doncs a ciutat, pobres de nosaltres, ¿què és el que mengem? Val més no esbrinar-ho, i que bon profit ens faci, que ja és demanar. No es pot viure de records, però d'un rebost ben proveït, sí que se'n pot viure.

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE JUSTICIA

CONVOCATORIES DE SELECCIO DE PERSONAL

Al Diari Oficial de la Generalitat núm. 560 del dia 10-7-85 ha estat publicada la següent Ordre de convocatòria per a la selecció de personal per a la provisió de llocs de treball en: **REGIM D'INTERINITAT**

1) Convocatòria núm. 0089. Data final d'admissió d'instàncies: 2 d'agost d'enguany.

Categoria: COL-LABORADOR TECNIC.

Places: 10.

Titulació necessària: 1 Llicenciat en Filosofia i Lletres.
2 Llicenciats en Psicologia.
1 Llicenciat en Medicina.
4 Llicenciats en Dret.
1 Enginyer superior.
1 Llicenciat superior que sigui periodista.

Les bases d'aquesta convocatòria es poden consultar al tauler d'anuncis de la Secretaria General d'aquest Departament, c/. Pau Claris, 138. 2n. planta.

VIC

El Dr. Guix parla clar i català:

Avortament: el "crim abominable", despenalitzat

VIC.— El Dr. Josep Maria Guix, bisbe de Vic, publicà al Full Diocesà, poc abans que el Tribunal Constitucional es pronunciés sobre un recurs plantejat arran de la llei de despenalització de l'avortament emesa pel PSOE, el següent comentari sobre el què suposa aquest acte atemptatori contra la vida des de la perspectiva cristiana. Heus ací el text complet:

Quan aquestes ratlles sortiran publicades, l'avortament ja serà parcialment despenalitzat o estarà a punt de ser-ho. De fet, es converteix en legal el "crim abominable" (C. Vaticà II) d'assassinar, en alguns casos, uns éssers humans innocents que no poden defensar-se.

Ja hem fet el primer pas. Temem que no serà el darrer. És molt possible que algun dia —potser molt aviat— arribi el torn als vells, als malalts incurables, als disminuïts físics i psíquics...

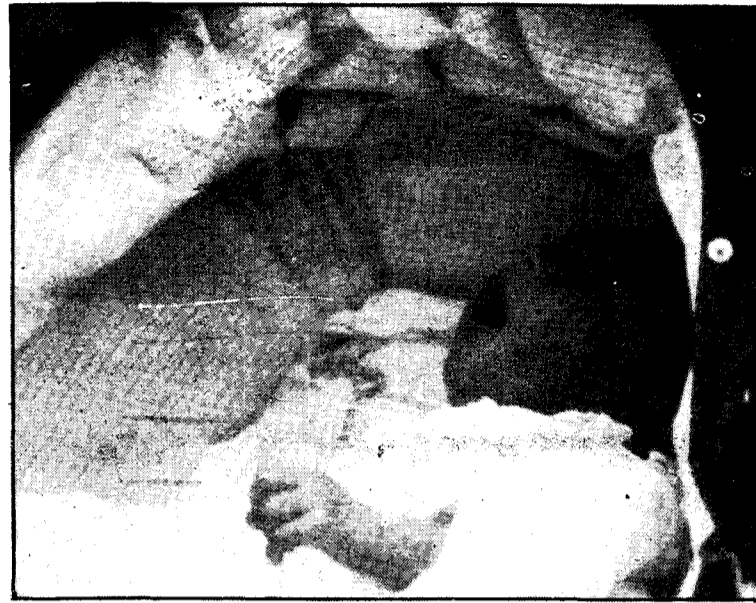
Malgrat aquesta despenalització, l'avortament voluntari con-

tinua essent una violació gravíssima de l'ordre moral. Els qui el realitzen i els qui hi col·laboren d'una manera física o moral cometen un pecat mortal que l'Església castiga amb l'excomunió (cn. 1398). Per això, des del nostre angle, aquesta decisió política i legal contra uns éssers humans innocents i indefensos, la proclamem injusta i perniciosa. Cap Parlament, ni cap Govern, ni ningú, no pot esmenar el manament diví "No mataràs".

Tots els qui estem en desacord amb aquesta despenalització = legalització, estem obligats a fer quelcom per suavitzar-ne les conseqüències. No n'hi ha prou de protestar contra l'avortament. Cal lluitar contra les seves causes socials. Cal fomentar una educació plenament humana i cristiana —especialment orientada a la joventut— sobre la sexualitat, que contraresti la influència desmoralitzadora i degradant de molts dels nostres mitjans de comunicació. Cal en- vigorir moralment, legalment i

econòmicament, el matrimoni i la família. Cal crear institucions adequades per a l'acolliment i ajut digne, comprensiu i atent de pares en situacions difícils, de mares solteres, d'infants abandonats... Cal facilitar l'adopció a tants matrimonis que desitgen afiliar-se un infant mancat d'escalf familiar. Cal pressionar sobre les autoritats perquè s'empari i es defensi eficaçment la vida dels éssers humans encara no nascuts. Cal crear un estat d'opinió que ajudi o obligui a modificar la legislació vigent... Cal, sobretot, molta caritat envers les dones que, acorralades per les circumstàncies, fan aquest pas tan cínic como deplorable.

Recomano vivament la lectura de la nota de la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol, titulada "Actitudes morales y cristianas ante la despenalización del aborto" i publicada el dia 10 del proppassat mes de maig. Exposa amb molta més profunditat i riquesa de matisos el que aquests ratlles tan breus només apunten.

"Ja hem fet el primer pas. Temem que no serà el darrer. És molt possible que algun dia —potser molt aviat— arribi el torn als vells, als malalts incurables, als disminuïts físics i psíquics".

URGELL

"A cops d'esteva i a ritme de salms"

A l'Alt Urgell hi ha encara vestigis de cins monestirs

A l'Alt Urgell hi ha encara vestigis almenys de cinc monestirs: Sant Sadurn de Tavèrnoles, Santa Cecília d'Elins, Sant Vicenç de Pinsent, Sant Climent de Codinet i Sant Andreu de Trespunts. Quan al nostre turisme sigui "reconvertit" cal esperar que la comarca de la llet i del formatge, camí de l'Andorra del tabac i del ràdio-cassette, esdevingui un centre popular i atractiu per als qui desitgin conèixer les arrels de la història del País.

Trespunts

És el nom popular que dona nom a la contrada d'Organyà, distingida pel congost, que des de la Vila de les Homilies fins al pont de Muntant, on comença la sub-comarca de l'Urgellet. El monestir benedictí de Trespunts donà nom al congost d'Organyà. Primitivament, però, s'anomenaria simplement monestir de Sant Andreu. La masia que hi ha a la confluència del riu de La Vansa amb el Segre assenyala exactament l'emplaçament del Monestir. La primera prova documental de l'existència del monestir és el testament del Bisbe d'Urgell Sisebut, l'any 839-40. El 1004 va ser enriquit amb la jurisdicció i els alous de l'Abadia de Sant Climent de Codinet. Aquesta reconversió promoguda pel Comte d'Urgell Ermengol I no afavoriria encara prou l'economia de Trespunts, car el 1078 li era annexionat el monestir de Sant Llorenç de Morunys, però el 1079 ambdós monestirs van passar a la jurisdicció de Santa Maria de Ripoll. Així Trespunts perdí la seva autonomia i fins al s. XVI seria Priorat de Ripoll. La pèrdua de l'autonomia ja històricament no ha estat mai cosa bona i el 1518 el monestir de Trespunts estava ja enrunat i deshabitat. Després se-

Els benedictins diuen el lema del seu Fundador: "Treballa i prega". La gent de la terra ho diem així: "a cops d'esteva i a ritme de salms". Així s'ha bastit la història de les nostres comarques, i els seus promotors van ser els monjos.

Restes del monestir de Santa Cecília d'Elins en l'Alt Urgell.

ria convertit en parròquia, també suprimida pel Bisbe Laguarda el 1904.

Quant a la documentació del monestir l'any 1984 l'historiador benedictí P. Cebrià Baraut, fill espiritual de Sant Benet i natural també d'aquesta comarca, publicà la transcripció de 17 documents de Sant Andreu de Trespunts: 13 pergamins guardats a l'Arxiu Capitular d'Urgell, 2 de l'Arxiu del Monestir de Ripoll i 1 de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

A la casa que avui ocupa el lloc de l'antic monestir hi ha encara clars vestigis de l'antiga construcció, a la qual s'arriba amb cotxe per la carretera de Muntant.

Santa Cecília d'Elins

Mes conegut pel nom de Monestir de Pallerols, Santa Cecília d'Elins és un altre monestir bene-

dictí dels més ben conservats a l'Alt Urgell. Es poden distingir ben clarament les naus de l'església, la porta i bona part de la residència monacal. Els actuals propietaris han fet adaptacions per a la seva vivenda i activitats ramaderes. Cal esperar que un dia no massa llunyà la Generalitat disposarà dels mitjans econòmics per adquirir i restaurar el monestir, situat per altra part en una de les valls més belles del Pirineu i ben a prop de la projectada ruta transpirenaica.

L'any 880 ja estava erigit, essent el seu primer abat Edifred i el darrer Arnald (1069). Es veu que els costums del monestir van exigir una reforma de vida i els Comtes d'Urgell i el legat del Papa van posar-se d'acord i decidiren expulsar els monjos i l'any 1079 hi van portar monges de les Puel·les de Barcelona, essent la primera abadessa Eliarda. A l'Arxiu Capitular de la Seu d'Urgell es conserva en bon estat el pergamí de l'acte de consagració de l'església, acte solemnement celebrat el dia

28 de desembre del 1080. Segons una escriptura del 1.134 el Bisbe d'Urgell Pere Berenguer i el Comte Ermengol VI van voler subjectar aquest monestir al de Sant Sadurn de Tavèrnoles, del poble d'Anserall. No va ser possible, però el 1383 el Bisbe Berenguer d'Erill suprimí l'Abadia i la reduí a Priorat.

Les monges van ser traslladades a Castellbò, ja important per la seva col·legiata, on ja hi vivien el 1408.

El 1436 restà extingida definitivament la comunitat de monges i les rendes de Santa Cecília d'Elins eren assignades a la Col·legiata de Castellbò. El Vescomte tenia també jurisdicció en la Vall d'Elins. I la riquesa de Santa Cecília no era pas insignificant, ja que tenia propietats a la mateixa Vall d'Elins, Conca de Tremp, Pallars, la Vansa, Cerdanya, Ponts, Oliana, Agramunt...

Per visitar aquest antic monestir cal seguir la carretera de la Seu d'Urgell a Sort i entre els poblets d'Avellanet i Pallerols del Cantó, a l'esquerra hi ha la pista que arriba al mateix monestir, anomenat encara avui amb aquest nom.

Pinsent

La majoria de persones de la comarca de l'Alt Urgell no sabran donar-vos raó d'aquest monestir, no però perquè no tingui importància històrica sinó perquè fa molts anys que està enrunat i la seva situació és apartada de la carretera. Està situat en la Quera Vella, a vuit kms. de la Seu d'Urgell per la carretera de la Cerdanya. Un camí esquerpat, que segueix els barrancs de l'aigua que baixa de Pinsent, condueix al monestir. Mitja hora d'ascensió i hom ja topa amb unes antigues runes

que fàcilment s'adonà que es tracta de vestigis d'una església. Les restes estan situades sota la bauma de la roca (querus) i s'hi distingeixen bé l'absis de l'església i els pilars que sostenien la teulada. Als voltants hi ha encara pedres de les dependències monacals.

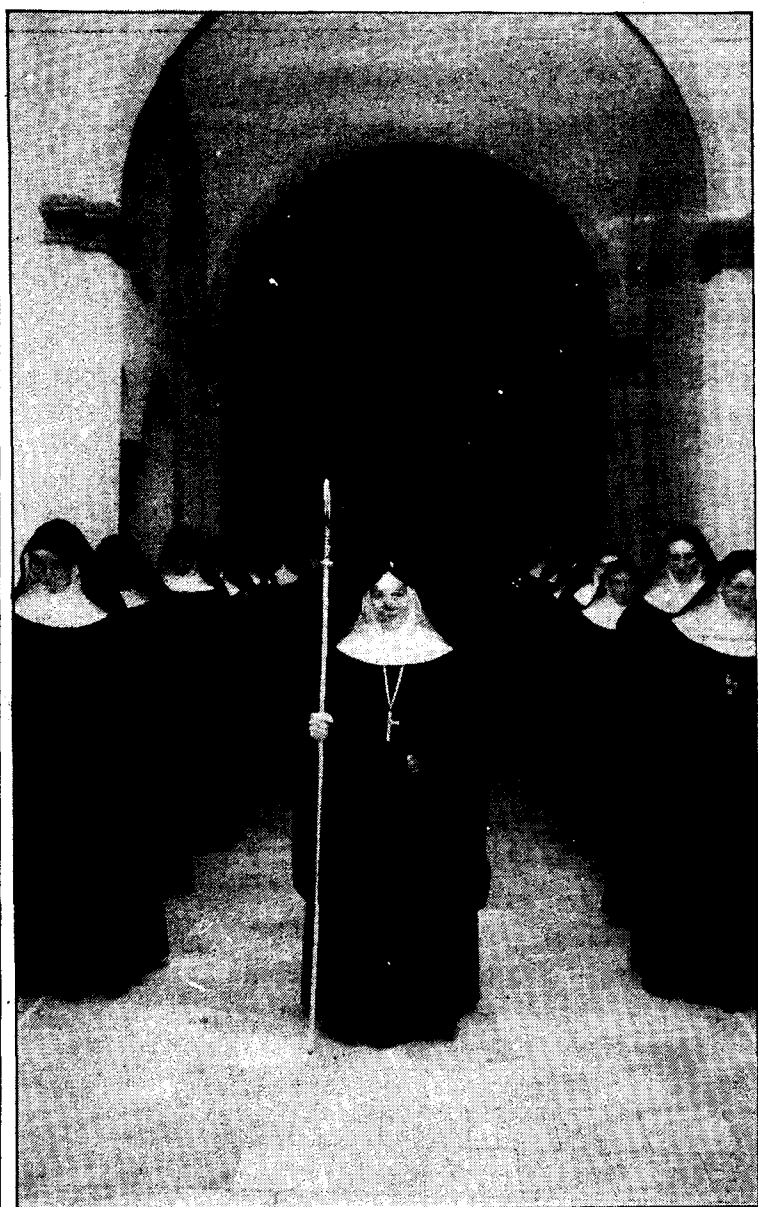
Si els dos anteriors monestirs estaven situats en la vall de dos rierols importants, aquest com un niu d'àligues està penjat en la cinglera de la muntanya, no hi manca, però, una abundant font. Un aspecte característic d'aquest enrunat monestir és la vista panoràmica que ofereix: en front la serralada del Cadí des d'una perspectiva inèdita i meravellosa.

La més antiga notícia documentada és de l'any 967: allà hi hagué una reunió de personalitats a fi de restaurar i dotar l'església i fer donació dels béns i casa de Sant Vicenç de Pinsent al monestir de Sant Llorenç. L'any 1008 Pinsent fou incorporat a Sant Sadurn de Tavèrnoles.

Història, art i natura juguen en una harmonia que dona per ben esmerçat l'esforç de la visita a aquests monestirs. Van ser les autèntiques escoles d'art i treball en les comarques de la Catalunya Vella, i, com Montserrat avui, van ser també gresols de patriotisme i llars de pregària. Situats vora la font o els rius conreaven el blat que la mola trinxava i el monjo en feia Eucaristia. D'aquestes pedres enrunades i mig cobertes d'heura i saúquers en brollen encara deus d'història i espiritualitat. Només cal acostar-s'hi amb el cor obert i una bona set.

Antoni Mirabet

ESPANYA

Les franciscanes clarisses al capdavant, amb 39 cases

A Andalusia hi ha 159 convents

de monges contemplatives

SEVILLA.— 159 convents de monges contemplatives es troben a Andalusia, escampats de manera gairebé pariona per les dues províncies eclesiàstiques de Sevilla i Granada: 86 a la de Sevilla i 73 a la de Granada. Es veu també un predomini d'aquestes dues ciutats, seus d'arquebisbats i amb una llarga tradició religiosa. A Sevilla capital hi ha 17 convents de monges contemplatives i a Granada 16. En l'altre extrem, es troben dues diòcesis bastant desproveïdes de convents contemplatius. Huelva, amb un a la capital i 2 a la província, i Almeria, amb dos a la capital i un a la província.

Per ordes religiosos, les franciscanes clarisses són al capdavant amb 39 convents a Andalusia, seguides de les carmelites descalces amb 23. Si a les clarisses hi afegim les concepcionistes franciscanes amb 14 convents i les franciscans caputxines amb 7, velem que la família franciscana té un total de 60 convents, cosa que constitueix més d'un terç del total de convents d'Andalusia.

Ara que s'acosta el "Dia pro Orantibus" (25 de juliol) en record de tantes ànimes consagrades al Senyor, ODISUR desitja oferir aquestes dades com a homenatge a elles i coneixement públic de llur silenciosa tasca de

loança permanent al Senyor. És curiós, que enfront d'aquest formós verger de convents contemplatius femenins, tan sols hi hagi a Andalusia un monestir masculí: el dels cartoixans de Jerez.

1. Convents de clausura per diòcesi a Andalusia

Província eclesiàstica de Sevilla

SEVILLA	42	17 capital	25 província
CADIS	8	3	5
CÒRDOVA	21	10	11
HUELVA	3	1	2
JEREZ	12	5	7
	86	36	50

Província eclesiàstica de Granada

GRANADA	20	16 capital	25 província
ALMERIA	3	2	1
GUADIX	4	2	2
JAÉN	23	5	18
MÀLAGA	23	8	15
	73	33	40

MÓN

El P. Josep Kentenich, en segells alemanys i xilens

Josep Kentenich, fundador del Moviment Internacional de Schoenstatt, nasqué el 18 de novembre de 1885 a Gymnich (Colònia). El 1910 fou ordenat sacerdot a Limburg. El 18 d'octubre de 1914 va fundar el seu Moviment en una capelleta a Schoenstatt (Vallendar-Coblença). Fins ara aquesta capella de la Verge ha estat reproduïda 98 vegades, en cinc continents, imitant fidelment la capella original. És el símbol del Moviment. Vers aquestes capelles peregrinen anualment més de dos milions de persones que formen el cercle de simpatitzants del Moviment. Schoenstatt és el primer Moviment de laics catòlics fundat per un sacerdot alemany i que posseeix una influència tan àmplia. Catòlics de diferents edats i condicions pertanyen a Schoenstatt. Els cent mil membres del Moviment, que treballen en 37 països, tracten de realitzar l'ideal fonamental del Pare Kentenich. Aquest consisteix a educar un tipus de cristià unit indissolublement a Déu i compromès en la construcció d'un ordre social nou. En virtut de la seva experiència personal, el Pare Kentenich dona una gran importància a la Verge Santíssima per a la realització del seu ideal. Schoenstatt va créixer en l'interior de l'Església durant les dues primeres guerres mundials. Al Pare Kentenich li interessava una atenta explicació dels signes dels temps a partir de la fe. Els seus cursos pedagògics i religiosos tingueren molt ressò. En aquells anys acollí les indicacions d'alguns que demanaven una "deseuropeïtzació", una "descolonització" i una "desterritorialització" de l'Església. Molts dels seus oïdors s'incorporaren en les diverses orga-

nitzacions del Moviment de Schoenstatt.

Rebuig radical del Nacionalsocialisme

El seu rebuig radical del Nacionalsocialisme des del principi, dugué el Pare Kentenich durant quatre anys al camp de concentració de Dachau (1941-1945). Les trobades que tingué a Dachau i els viatges que féu un cop acabada la guerra, produïren l'expansió internacional del Moviment. A Ibero-amèrica, Estats Units i Àfrica impulsà el desenvolupament de les seves comunitats. Allà es confirmà i s'enrobustí el seu convenciment que els països que fins aleshores havien estat considerats com a perifèrics per una perspectiva europea, podien aportar impulsos molt valuosos a Europa. Molts polítics del Tercer Món trobaren en el Pare Kentenich estímuls per comprometre's en favor dels drets humans en llurs respectius països.

La influència del Pare Kentenich en la seva Obra i la seva resonància en cercles cada cop més amplis, cridà profundament l'atenció de l'Església, uns vint anys abans del Concili Vaticà II. Alguns responsables temeren que la seva influència provocés una onada de crítiques contra les idees i actituds vigents. Per això, l'Església el separà de la seva fundació i l'envià a Milwaukee, als Estats Units. Allà romangué del 1952 al 1956 i hi realitzà una intensa activitat pastoral entre els immigrants alemanys. En tornar a Schoenstatt, repregué el seu treball i donà les darreres instruccions a la seva Família, que s'havia estès arreu del

món.

El 15 de setembre de 1968 morí i fou enterrat a l'Església de la Trinitat a Schoenstatt, que ell mateix havia fet construir. El seu procés de canonització fou obert pel Bisbe de Trèveris el 10 de febrer de 1975.

Traducció de la informació del correu alemany sobre el segell del P. Josep Kentenich, amb motiu del centenari del seu naixement (1885-1985).

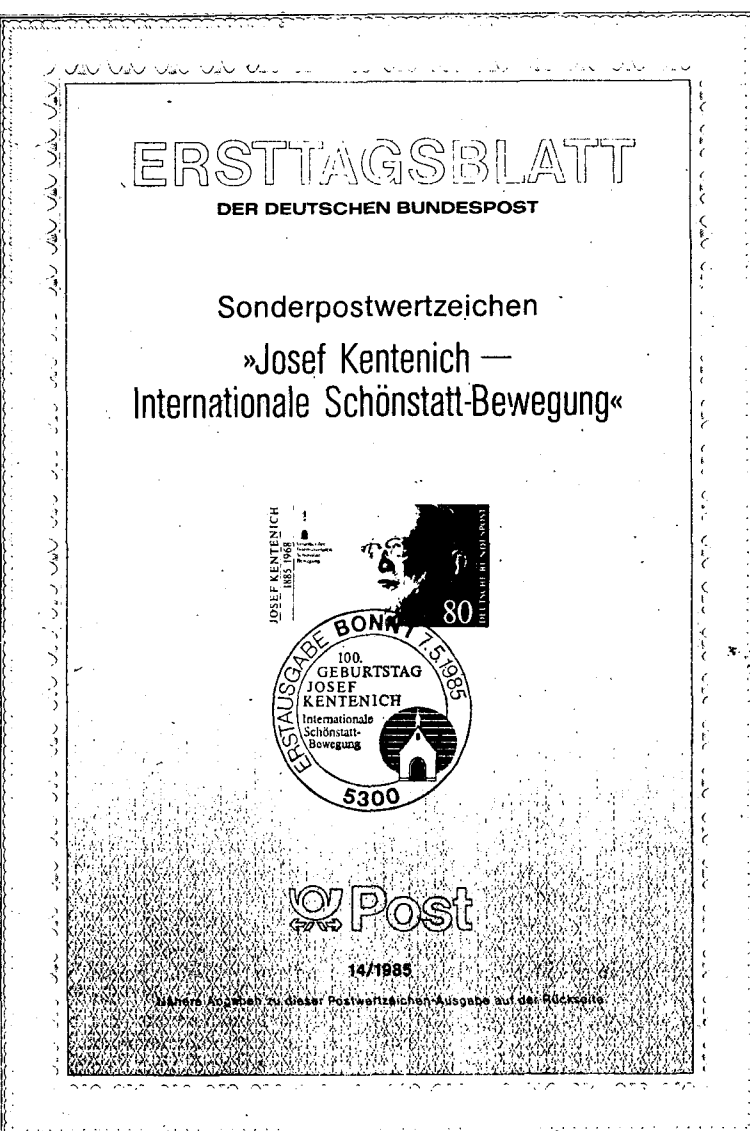
Disseny: Professor Fritz Lüdtke, Munic (segons fotografia de Teresa Zehnder, Taller Hostrup per a fotografia artística, Stuttgart, Alemanya).

Impressió: Offset a quatre colors de la Impremta Federal, Berlín.

Dimensions: 43 x 25,5 mm. Paper: Paper per a segells Dp 2, blanc, ratllat i fluorescent.

Dià de l'emissió: 7 de maig de 1985.

Raó de l'emissió: Cent anys del naixement del Pare Josep Kentenich, Fundador del Moviment Internacional de Schoenstatt.

Motiu: El Pare Josep Kentenich segons una fotografia de Teresa Zehnder, Taller Hostrup per a fotografies artístiques, Stuttgart, any 1966.

Disseny del mata-segells per al primer dia de l'emissió: Professor Fritz Lüdtke, Munic. Biografia del P. Josep Kentenich: Vegi's fulls adjunts.

Traspasat el 28 de juliol del 1750

J.S. BACH UNÍ I PREGÀRIA I LA MÚ

Quan diem "Això és més dolent que fet d'encàrrec" donem a entendre la nostra desconfiança per a tota obra o feina que no hagi sortit de la iniciativa o lliure imaginació del seu autor. Si això pot ser vàlid per justificar la poca inspiració de certes produccions artístiques, és totalment desentencat per explicar el conjunt de l'obra religiosa de J.S. Bach, que forma el nucli de la seva producció i que, com era habitual a la seva època, responia a encàrrecs puntuals per a determinades festes i celebracions litúrgiques. I és que Bach, músic vocacional i home de profundes conviccions religioses, era la persona idònia per a complir l'encàrrec d'unir la pregària amb la música i d'acos-

tar els textos litúrgics a la sensibilitat del poble —quin poble!—. Perquè, efectivament, el destinatari d'aquesta música refinada i noble no era el món restringit de l'aristocràcia i del mecenatge privat, sinó això, el poble, normal i corrent, que la podia escoltar lliurement en l'assemblea religiosa.

El principal mitjà d'expressió que utilitza Bach per a la seva música religiosa és el *cor*, símbol de la congregació de fidels i de tota la humanitat; i l'eix de totes les seves obres el *coral*, tipus de salmòdia tradicional de la litúrgia luterana, formant himnes que el poble coneixia perfectament i corejava a l'unison. Les melodies de coral apareixen en les obres

de Bach harmonitzades, variades, enriquides, però sempre reapareixen en la seva forma més planera i familiar en els moments clau, presidint la composició sencera, deixant ben clar quin és el protagonista de l'obra. Fins i tot en contextos geogràfics i ambientals molt diferents, és fàcil d'adonar-se d'aquesta identificació de l'autor amb el seu poble, el qual no és un "auditori" sinó que pot sentir-se element actiu, perquè participa en la festa i "canta" a través del cor i de les melodies "seves".

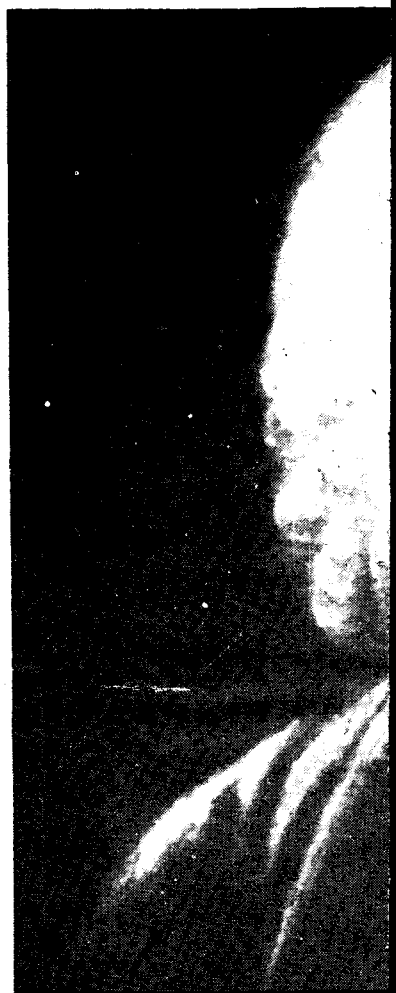
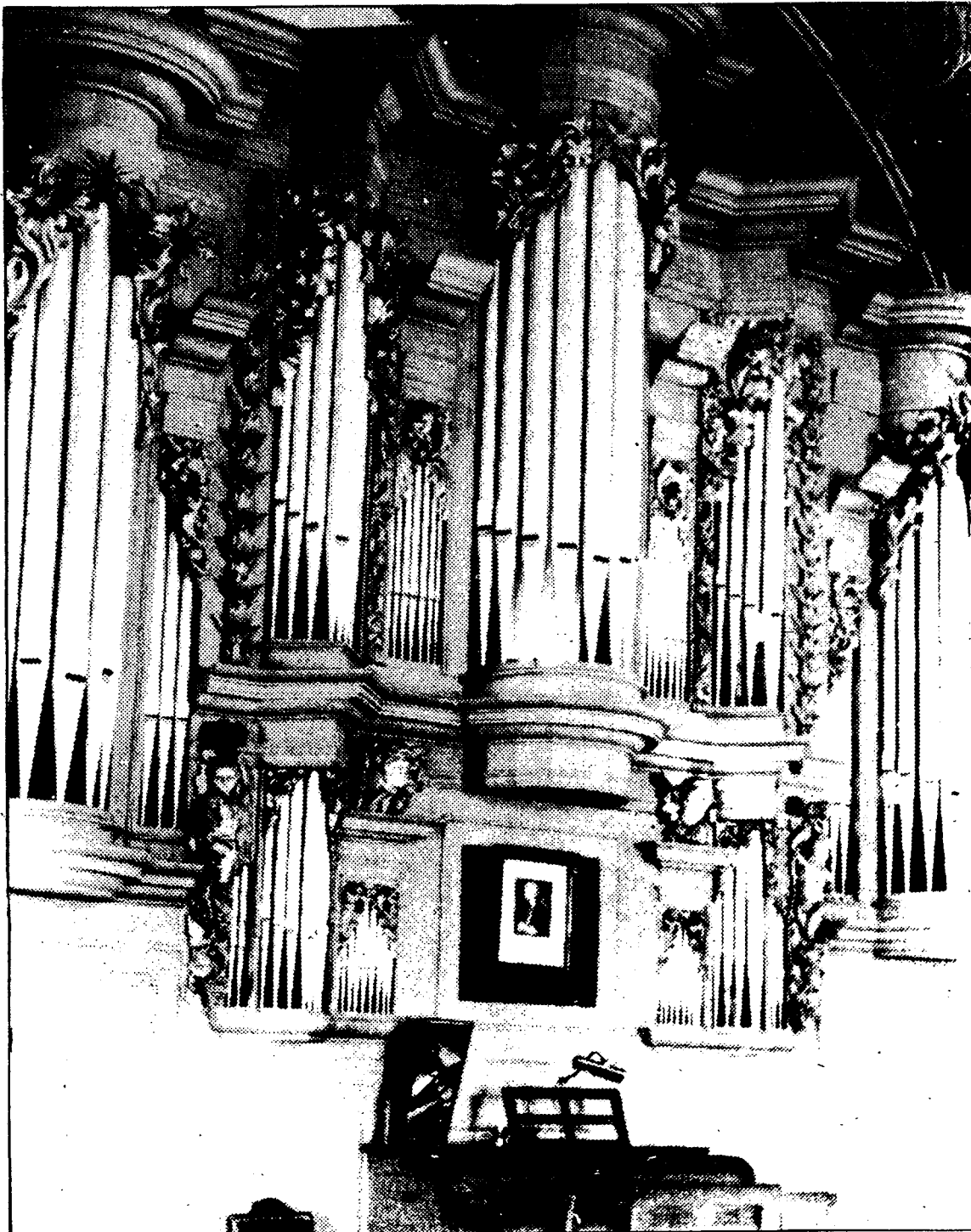
Deixant a part les nombroses obres per a orgue sol d'inspiració i destinació litúrgiques, com els *corals variats*, els *preludis de*

coral i moltes *fugues* i *toccat*, totes les seves obres religioses tenen aquest element comú: el cor, a vegades sense un acompanyament instrumental específic, com en els *motets*, i generalment acompanyat de les instrumentacions més diverses i alternant amb àries i recitatius de solistes. En aquest darrer cas tenim el prototipus de la *cantata*, el gènere més conreat per Bach, sobretot en la seva etapa de Leipzig. És inexplicable que, en els primers anys de residència en aquella ciutat, pogués complir la tasca d'escriure —i preparar!— una cantata nova cada setmana, una per a cada diumenge de l'any!

En tot cas no és gens estrany que per a les festes més solemnes, que exigien també una música de dimensions especials, hagués de recórrer sovint al procediment de la "paròdia", és a dir, l'adaptació d'un text litúrgic a una anterior obra ocasional escrita sobre un altre text. Aquest és el cas d'obres tan importants com l'*Oratori de Naldal* i la *Gran Missa en si menor*, així com de la majoria de les *Misses* breus. Qui gosaria, per això, retreure-li que aquesta música no genuïna té gust de rescalfat? Potser el que no sabia fer ell, precisament, era fer "música profana". Estem davant del cas més clar d'identificació de la música amb l'esperit de la pregària col·lectiva i de la reflexió mística.

Que aquesta compenetració sigui encara més gran, fins arribar als més petits detalls expressius, quan la música és escrita especialment per al text que serveix, és natural i ho demostren prou les dues grans *Passions*, la de St. Joan i la de St. Mateu, on els recitatius de l'Evangelista segueixen síl·laba per síl·laba totes les inflexions declamàtores de la lectura sagrada, mentre solistes i cor la comenten poèticament, amb l'estat emocional adient per a cada passatge. Els detalls del simbolisme teològic emprat per Bach arriben a tots els racons de la partitura: adjudicació d'un determinat text a una veu de soprano —veu "blanca"— perquè és símbol de puresa, o la prolongació d'una mateixa nota greu, incansablement repetida durant un llarg passatge —al començament d'abdues *Passions*—, i que l'inconscient de seguida identifica amb la presència de l'"Immutable"...

Albert Romani

Res

1685.— Neix a Eisenach (Turíngia) d'una família de notables músics, el 21 de març.

1695.— Mor el seu pare Johann Ambrosius Bach, vidu, de qui rebé les primeres lliçons de música. Acollit a casa del seu germà Christoph, continuà amb aquest la seva educació musical.

1700.— Gràcies a gaudir d'una excel·lent veu entra com a cantor a l'església de Sant Miquel de Lüneburg. Primeres composicions per a orgue i clavicèmbal.

1703.— Obté la plaça de violinista a la cort de Weimar. Compon un concert per a clavecí i orquestra. El setembre d'aquest mateix any aconseguí la plaça d'organista de la Neuekirche d'Arnstadt. Compon la primera cantata religiosa entre altres obres.

1707.— Nomenat organista de l'església de Sant Blai, de Mühlhausen, l'octubre d'aquest any es casa amb la seva cosina Maria Bàrbara Bach. Compon quatre

A

MÚSICA

un cronològic

cantates. Una d'elles és la seva primera obra editada.

1708-1717.— Accepta el càrrec de músic de cambra de la cort del duc de Saxònia-Weimar. Compon el cèlebre Passacaglia, tocat per a orgue i el "Petit llibre per a orgue". Dona diversos recitals d'aquest instrument en diferents llocs d'Alemanya.

1717.— Entra al servei del príncep Leopold d'Anhalt-Köthen, calvinista. Aquesta doctrina no permet la música religiosa, per la qual cosa compon gran quantitat de música profana: Suites per a orquestra, Concerts de Brandenburg, les Invençions, la Fantasia cromàtica, el Clavecí ben temprat, concerts per a diversos instruments i orquestra, etc.

1720.— Mentre és de viatge amb el príncep Leopold, mor la seva muller Maria Bàrbara.

1721.— Es casa amb Anna Magdalena Wülcken.

1723.— Guanya per oposició el lloc de director de música de l'església de Sant Tomàs, de Leipzig, càrrec que ocupa fins a la seva mort. Durant aquest temps compon les seves obres més importants: 260 cantates religioses, el Magnificat (1723), les Passions segons sant Joan (1724), segons sant Mateu (1729), segons sant Marc (1731), Oratori de Nadal (1734), Oratori de Pasqua (1736), Gran missa en si menor (1733 al 1739), l'"Ofrena musical" (1747), L'art de la fuga (1748 al 1750).

1750.— Mor a Leipzig, als 65 anys, el 28 de juliol. Havia tingut vint fills, la meitat dels quals van morir abans que ell. Tres dels seus fills que el van sobreviure foren excel·lents compositors: Carl Philipp Emanuel (1714-1788), Johann Christoph Friedrich (1732-1795) i Johann Christian (1735-1782).

eurofolk'85

Prop de 2000 joves participen, del 26 de juliol al 5 d'agost, en l'encontre internacional "Eurofolk'85" que se celebra a Catalunya, concretament a Torrebònica (Vallès). Aquesta activitat, que té lloc durant la celebració de l'Any Internacional de la Joventut, aplega guies i escoltes de les associacions europees que tenen l'ocasió de conèixer en un campament.

Aquesta trobada d'adreça als escoltes i guies pertanyents a les associacions de la Regió Europea i Mediterrània, membres de l'organització mundial del Moviment Escolta (OMMS) i de l'Associació Mundial de Noies Guies i Noies Escoltes (WAGGGS). L'any 1976 es va fer a Efes (Turquia). Tres anys més tard, Westernohe (Alemanya) va ser el marc escollit.

La convocatòria d'Eurofolk'85 correspon al Comitè d'Enllaç del Guidisme a Espanya i a la Federació d'Escoltisme a Espanya. La direcció de l'organització i la realització del camp ha estat assumida per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

Què vol ser l'edició d'enguany?

Els organitzadors d'aquesta trobada internacional han publicat, al butlletí que s'edita amb motiu de la celebració d'Eurofolk, què vol ser l'edició d'enguany:

EUROFOLK'85, fent-se ressò d'una Europa volcada ja vers el segon mil·lenni de l'era cristiana, vol ser la festa que agermani els joves dels diferents pobles d'Europa.

Som conscients de la riquesa cultural dels nostres pobles i és aquest un dels motius que ens menen a voler-la compartir. Viure és partir del què han fet els qui visqueren abans que nosaltres per això, els joves europeus, som hereus del nostre passat. Però no volem pas que se'ns doni un món ja fet sinó que, ben al contrari, volem ser els actors de la nostra pròpia història. Volem fer, de dalt a baix, un món que sigui nostre i fer néixer ja un futur nou.

Mitjançant EUROFOLK'85 ens proposem reeixir en un esperit nou d'interès mutu per

una comprensió i un enriquitment entre tots els joves. EUROFOLK'85 serà la festa que els joves, vinguts dels quatre punts d'Europa, serem capaços de fer.

EUROFOLK'85 gaudirà, durant tota l'acampada, d'un vigilant d'excepció: un gos d'atura "VALENT". El gos d'atura és el fidel company dels nostres pastors de les terres pirinènques, té cura dels nostres ramats i coneix molt bé el tarannà d'aquels indrets en un dels quals, tots nosaltres, conviuem i ens divertim durant aquells dies. És per això que ens fa l'ullet i ens convida a venir a aquesta terra on podem fer realitat, algunes de les nostres il·lusions i les nostres esperances.

Viurem uns dies en una geografia que, a petita escala, refà tot l'encís de la creació. Acamparem en una petita vall que ens brinda la tranquil·litat de la natura i ens possibilita a la vegada tant el brogit ciutadà, amb les seves xemeneies de fargues i fàbriques, com les sortides estiuenques a la mar.

Només per això val la pena d'agafar la motxilla i venir a acampar dos mil joves junts a aquesta terra, que us dona ja, des d'ara, la benvinguda.

Història de l'eurofolk

La idea d'EUROFOLK fou concebuda en un dels diversos viatges de l'European Regional Scout Executive, Patrick McLaughlin, a Turquia, a mitjan 1970. L'Associació Scout de Turquia, Turkiye Izçileri, tenia interès a acollir una trobada internacional en la qual el folklore hi jugés un dels papers principals. D'aquesta manera, moltes associacions europees dels scouts van quedar vinculades a la idea del manteniment de la cultura nadiua, sobretot a través de la cançó i de la dansa, per que semblà interessant proposar una trobada que permetés a les associacions europees de scouts i guies compartir la riquesa de les seves herències culturals.

L'European Scout Committee i l'European Guide Committee acceptaren aquesta idea i l'any 1977 nasqué EUROFOLK a Pamucak, Turquia, prop de la

ciutat d'Efes.

El primer EUROFOLK agrupà participants d'Austria, Bèlgica, Finlàndia, Alemanya, Israel, Holanda, Grècia, Suïssa, Turquia i Gran Bretanya. Van acampar prop del mar i celebraren els actes en el gran teatre d'Efes, en el qual St. Pau predicava fa prop de 2.000 anys. Els nostres amfitrions turcs, la gent especialitzada que contribuï a fer realitat el camp i, especialment, la joventut, que jugà, cantà, ballà i treballà en aquell marc tan agradable, feren possible que la trobada esdevingués un gran esdeveniment.

Ulrich Bauer, dirigent del grup alemany en aquell primer EUROFOLK, suggerí en tornar al seu país, que Alemanya podria organitzar el segon. El Ring Deutscher Pfadfinderverbände va acceptar aquesta proposta i acollí, l'any 1981, el segon EUROFOLK a Westernohe, sota l'experta direcció d'Ulrich.

EUROFOLK 81 fou planejat i portat a terme per un equip de vuit persones, les quals pertanyien a les quatre associacions alemanyes. En aquesta ocasió la trobada va intentar reflectir que el folklore regional a Europa no és, solament, de caire cultural sinó que també comporta una importància política. Aquesta imatge fou clarament reconeguda per Jean-Luc de Paepe, membre del Comitè Europeu, durant la seva visita.

2.500 scouts i guies de 18 nacions, incloses Tunísia i Israel, varen prendre part en aquest camp el qual va gaudir d'una documentació acurada i una sèrie d'activitats distintes.

Els tallers, en un total de 70, configuraven l'activitat dels matins, i les tardes i les nits foren dedicades a exhibicions, discussions, fòrums, "jocs-menjar-cant-dansa-junts" i reunions.

El tercer EUROFOLK retorna a la Mediterrània, a un país ric quant a folklore, Espanya.

La meravellosa atmosfera de participació que ha creat la nostra història, el nostre temperament, les nostres desesperances i els nostres triomfs, tant en el que es refereix a la música, a la dansa i a la indumentària dels nostres 24 països membres, sobresortirà novament.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

DIBUIXANT GRÀFIC ORIGINALISTA
Selecció de color amb experiència. Contracte mercantil.

REPARADOR maquinària elèctrica i petits electrodomèstics. INEM 37.595.556.

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians. Contracte mercantil.

ACOMPANYANT vells o malalts, per dissabtes i diumenges (Contracte mercantil).

ASSESSOR d'indústries tèxtils. Contracte mercantil.

VENEDOR de nivell o cap de vendes béns industrials. INEM 18.808.007.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

AUXILIAR administrativa. INEM 31.282.

ADJUNT a gerència amb molta experiència. Contracte mercantil.

PINTOR Decorador-estucador. Contracte mercantil.

CONSULTOR- Analista d'empreses amb gran experiència. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

ADMINISTRATIU Expert, amb alemany i francès. Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC especialista tintoreria i "aprestos". INEM 49.569 D.

AUXILIAR administrativa pels matins. INEM 36.980.189.

APARELLADOR Contracte mercantil.

ASDJUNT a Direcció, comptable o cap de magatzem. INEM 40.006.

DEPENDENTA administrativa. INEM 43.463.

TÈCNIC en mètodes i temps, àmplia experiència. (Contracte mercantil).

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material clínic. INEM.- 37.711.767

ADMINISTRATIU Polivalent. Inem 46.100.146.

Varis

REMOLC-TENDA Combi original danès amb accessoris en venda. Telefoneu al n.º 214 42 01.

LLICENCIADA Filologia Hispànica s'ofereix per donar classes a col·legis d'EGB BUP FP. Trucar al (972) 33 00 85.

RESIDÈNCIA

Tercera edat benestar per als avis, tracte familiar, alimentació sana, habitacions solellades. Places limitades, preus mòdics, residència continuada per mesos i dies. Tel. 212 74 23. S'admeten reserves.

SENYORETA

amb il·lusió de formar llar catòlica, desitja conèixer noi formal 48-50 anys, catòlic, culte i futur resolt. Escriure a Catalunya Cristiana, referència 122.

DESITJARIA amistat amb persones formals preferentment si els agrada l'art (pintura, ceràmica) entre 30 i 45 anys. Apartat 628 TARRAGONA.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

MINI RESIDÈNCIA
estiu. 25 km. Barcelona. Preus mòdics. Truqueu 9 a 10 matí i 9 a 11 nit. al tel. 236 98 23.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

FINQUES GUAN-
TER (A.P.I.)

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUAN-TER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

ES NECESSITA
empleada llar del 12 agost al 15 setem. inclusive. Tracte i sou a convenir. Zona Balmes-Roselló. Tel. 253 58 26.

ES
GRATIFICARÀ

A QUI LOCALITZI UNA
MOTO-YAMAHA, 250 Special
CHOPER - COLOR NEGRE

B - 4050 - FG

Truqueu a Catalunya Cristiana
Tel. 215 27 39

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida y Muntaner. Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

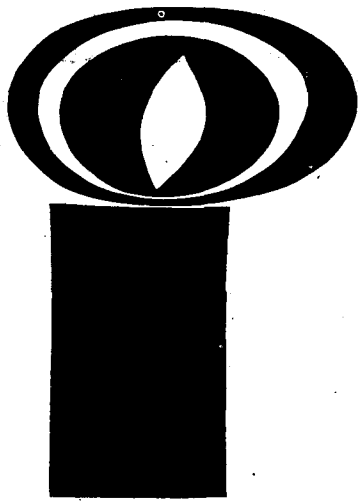
PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2on. Barcelona-7.

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XVII DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Elionor Cabré

Evangelista Sant Joan.

"VAIG TENIR FAM I EM VAU DONAR MENJAR"

Ens adonem de seguida de la relació que té aquest passatge del 2on Llibre dels Reis amb l'Evangelí d'avui. Baal-Salirà porta pa per a fer-ne ofrena al Senyor. Però el profeta del Senyor, Elies, el fa distribuir a la comunitat.

Adonem-nos, doncs, que donar menjar als germans és també fer una ofrena a Déu. Crist mateix dirà un dia, referint-se als seus pobres: "Vaig tenir fam i em vau donar menjar".

Lectura del segon llibre dels Reis (4:42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: "Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin". El servidor li contestà: "¿Com puc donar això a un centenar d'homes?" Però Eliseu insistí: "Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà". Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

"SÓN CAMINS DE BONDAT, ELS DEL SENYOR"

La generositat de Déu està sempre oberta envers nosaltres. Mai no li donarem prou gràcies pel do de la vida i per tot el que ens dona per alimentar-la i fer-la créixer. L'Eucaristia inesgotable n'és un símbol i una realitat.

Això ens ha d'omplir de confiança. Realment "són camins de bondat, els del Senyor".

Salm 144:10-11,15-16,17-18 (R.:cf.16)

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència.

R: Tan bon punt obriu la mà, Senyor,
ens sacieu de bon grat.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat,
i al seu temps vós els doneu l'aliment.
Tan bon punt obriu la mà,
sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor és a prop dels qui l'invoquen,
dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

L'Amor que és Déu mateix ha parat taula;
donem-nos-hi amb la fe que a tots convida;
banquet és Crist mateix entre nosaltres,
veniu, preneu, mengeu, si voleu Vida.

E.C.

On comprarem pa?

Bet-Lehem vol dir **casa del pa**, i allà va néixer Jesús. I és el mateix Crist Jesús qui, quan fou gran, ens va ensenyar a demanar, en el "Pare nostre", el nostre pa de cada dia.

Fent una parèntesi —en un espai de cinc diumenges— a l'Evangelí de sant Marc, podrem avui començar a assaborir el capítol 6 de l'Evangelí de sant Joan, que ens parla del gran do de Crist en nosaltres: l'Eucaristia. El pa de Vida.

Comença amb el preàmbul de la multiplicació dels pans. L'ocasió la provoca la compassió que Crist sent per tota aquella gent afamada.

"On comprarem pa perquè puguin menjar tots?... Seieu. Porteu el pa i el peix que teniu. Repartiu-lo..."

I tal com un dia va fer el miracle del vi, a Canà, avui multiplica el pa abundantment. N'hi va haver per a tothom.

Aquells homes, tota aquella gentada, s'admiren, s'entusiasmen, volen proclamar-lo Rei...

Comentant aquest text, diu sant Agustí:
"Perquè us admireu tant? ¿No és molt més meravellós el que fa el Creador constantment quan, d'uns grans sembrats a tots els espais de la terra, en fa sortir innumbrables espigues? ¿Qui és el qui ara alimenta el món sencera sinó el mateix que fa que de pocs grans en surtin collites abundants?"

Tant de bo que els homes ens ho sabéssim repartir bé, tot el que surt de la terra, perquè tothom tingués el pa que necessita per viure! Som responsables de repartir-

nos amb justícia, el que Déu dóna per a tots.

Però Jesús va més enllà... Perquè... "no sols de pa viu l'home".

Hi ha un buit dins nostre que només pot saciar Déu.

Tenim fam de més coneixemet de la veritat, de més amor, de felicitat més autèntica.

Fam de més bones solucions per als problemes que ens sotgen per dins i per fora. Fam de no sé què que va bullint dins nostre. D'un anhel sempre insaciat... Fam i set d'infinít.

És ben cert. No sols de pa material viu l'home. Necessitem Pa del Cel. Pa de Déu. Pa que ens doni Vida plena i immortal.

"Ens heu creat per a vós, Senyor, i el nostre cor no estarà saciat fins que us trobi". (Sant Agustí)

Jesucrist la coneix, aquesta nostra fam, i no ens vol deixar defraudats.

A Ell no li interessa que els homes el facin rei. Ja ho és.

Crist puja a la muntanya per pregar, i allà deu anar pensant de quina manera dirà, als qui ara l'admiren que Ell mateix, i només Ell, és el Pa de la Vida, la Salut, la Salvació i la Felicitat que pot saciar la fam de tots els homes.

S'ho creuran?

Ens ho creiem?

La nostra resposta sincera de fe, amor i confiança en Ell, poden fer el nou miracle.

"NO ESCATIMEM CAP ESFORÇ"

Així com de molts grans de blat es forma un sol pa, i així com els nostres membres units formen un sol cos, així la unió dels cristians, per la caritat, té la força de l'Esperit de Déu que va edificant en nosaltres el Crist total.

Si volem que, d'alguna manera, comenci ja el Cel aquí a la terra "no escatimem cap esforç per a estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (4:1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com, és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

EL SIGNE INTRODUCTORI AL GRAN FESTÍ MESSIÀNIC

La multiplicació dels pans és el signe introductori al gran festí messiànic vers el qual ens està iniciant Jesús.

És bo de veure com des d'un fet tan humà com és el de donar menjar al qui té fam, es pot arribar al banquet del Regne que Déu ens prepara amb les nocces del seu Fill.

Evangelí segons sant Joan (6:1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veté la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: "¿On comprarem pa perquè puguin menjar tots?" Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: "Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun". Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: "Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, ¿què és això per a tanta gent?" Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi asseguren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: "Recolliu el que ha sobrat, que no és faci malbé". Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adona del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: "Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món". Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

CALENDARI

Diumenge, 28 de juliol. XVII del temps ordinari. Santa Caterina Tomàs, verge. Sants Nazari i Cels, màrtirs.

El sol surt a les 4,41 i es pon a les 7,13 (hora solar).

Festa major a Fortià.

Fira a Avinyó.

Dilluns, 29 de juliol. Santa Marta, verge. Sant Olaf, rei màrtir i sant Adam.

Dimarts, 30 de juliol. Sant Pere Crisòleg, bisbe doctor. Els sants Abdó i Senén (Nin i Non) màrtirs.

Festa major a Almofter, l'Espluga de Francolí, les Franqueses, Gallifa, Orrius, Constantí.

Dimecres, 31 de juliol. Sant Ignasi de Loiola, fundador. Sant Favi, màrtir i sant Germà, bisbe.

Festa major a Sort.

Dijous, 1 d'agost. Sant Alfons Maria de Liguori, bisbe doctor; sant Fèlix, màrtir. Santes Fe, Esperança i Caritat, verges màrtirs.

Festa major a Alella, Constantí, Gerri de la sal, Tírvia i Torelló.

Divendres, 2 d'agost. Mare de Déu dels Àngels. Sant Eusebi de Vercelli, bisbe i sant Esteve, papa màrtir.

Festa major a Oliana, Vilamós i Vilasacra.

Dissabte, 3 d'agost. Sant Gamaliel i sant Nicodem, confessors; santa Lídia i santa Cira, verges.

Festa major a la Garriga, Bagà, Pardines i Vilaseca.

Refranys

Gandul, xerraire i xafarder,
poca tasca i poc diner.

☆☆☆

L'ESGLÉSIA CELEBRA

28 de juliol. Diumenge de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, 2R 4,42-44, S 114, segona Ef 4,1-6, tercera Jo 6,1-15.

29 de juliol. Dilluns; Santa Marta. Lectures: Primera, 1 Jo 3,14-18, S 33, segona Jo 11,19-27, o bé: Lc 10,38-42.

30 de juliol. Dimarts de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 33,7-11;34,5b-9.28, S 102, segona Mt 13,36-43.

31 de juliol. Dimecres de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 34,29-35, S 98, segona Mt 13,44-45.

1 d'agost. Dijous de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 40,14-19.32-36, S 83, segona Mt 13,47-53.

2 d'agost. Divendres de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37, S 80, segona Mt 13,54-58.

3 d'agost. Dissabte de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Lv 25,1.8-17, S 66, segona Mt 14,1-12.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La moda

Davant la duresa climatològica el ser humà recorregué al vestit, però, més endavant, el vestit i els adorns passaren a ser el símbol del nivell social, és a dir, un estratagema ritual, un xic màgic o d'enlluernament, com els bonics que exhibeixen les femines. Per aquest camí, s'arribà a la MODA —canvi periòdic de vestit—, no pas perquè aquell s'hagi esdernegat, sinó injustificadament. Tan sols perquè alguns projectistes han presentat una nova moda. Heus ací —lector— una dictadura a la qual se sotmeten els mateixos que refusen qualsevol altra dictadura.

Pere Campàs Bonay

En l'Any Internacional de la Música

Possible reconstrucció de l'orgue de la Catedral de Barcelona

En el món de la música i a casa nostra han esdevingut dos fets dels quals voldria informar breument: la inauguració de la "Sala de la Mercè", ubicada sobre els claustres de la catedral de Barcelona i el probable començament de les obres de reconstrucció de l'orgue gran de la susdita catedral, en aquest Any Europeu de la Música i Internacional de la Joventut.

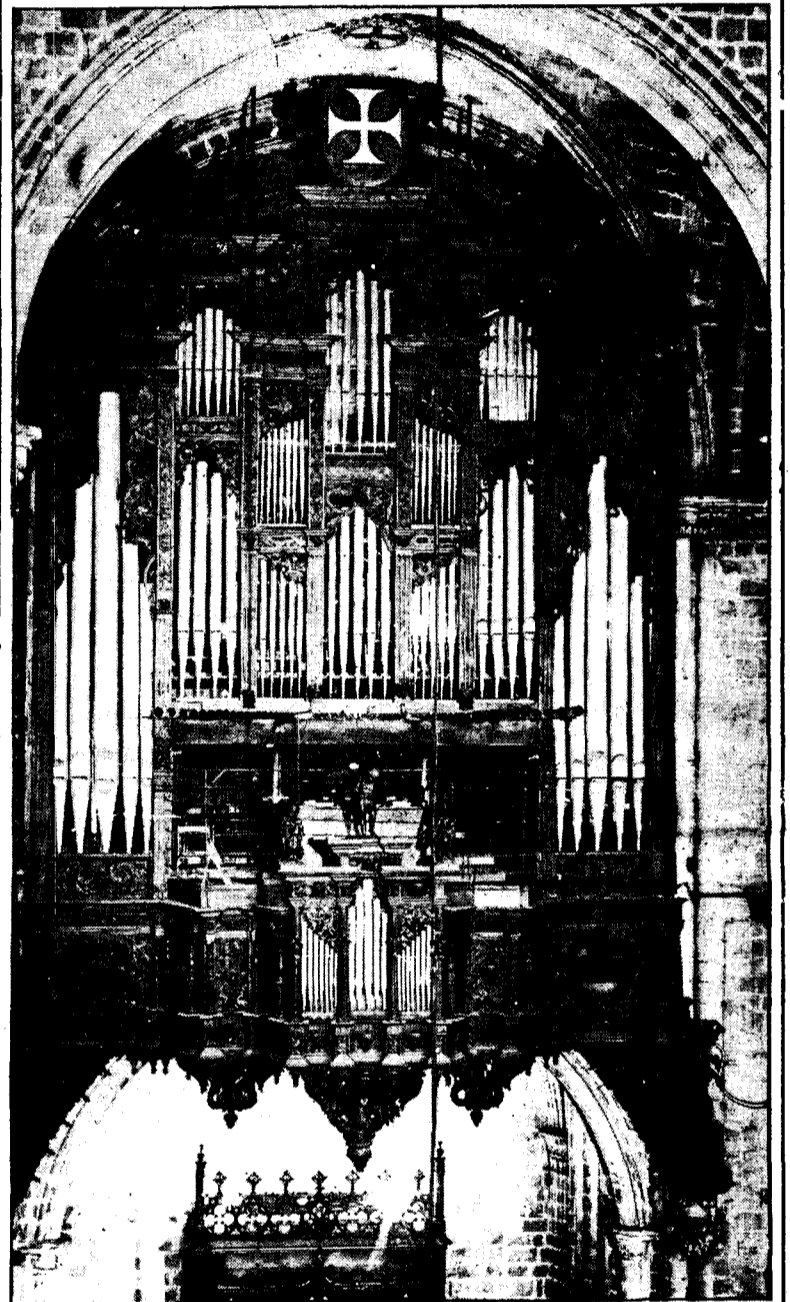
De tots és prou coneguda i aplaudida l'activitat i vitalitat d'aquest primer centre de culte de la ciutat comtal, no tan sols en l'aspecte litúrgic sinó també artístic.

L'escolania i la seva sala de música

L'Escolania de la Santa Creu de la nostra Catedral, promoguda per iniciativa del Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany i el canonge Dr. Francesc Muñoz amb el suport dels altres canonges, porta a terme, des de l'any 1980, la seva missió d'actuar en la Missa Conventual de cada diumenge i altres festes de l'any, a excepció dels mesos de juliol i agost. A més d'aquestes actuacions bàsiques, ha donat concerts a diferents llocs de la nostra ciutat, a Poblet i Santes Creus, Montserrat, Terrassa, Sabadell i darrerament a la Catedral de Santander.

El dia 16 del proppassat juny fou una fita important per l'Escolania amb la inauguració de l'esmentat local amb una capacitat de més de dues-centes persones, amb un piano nou de mitja cua, que també s'estrenà. La vetllada es desenvolupà amb assistència dels pares i professors de Música dels nens i altres persones que ompleren la sala de gom a gom. Actuaren, sols o acompanyats, els nens més avançats en coneixements musicals, amb instruments de piano, violí, cel.lo i flauta.

Va ser una vetllada solemne i alegria amb molts aplaudiments al final de cada número del programa que va durar prop de les tres hores.

Un dels orgues més antics d'Espanya

El dia 1 del passat juny es desplaçaren al Departament de Música de la Generalitat de Catalunya, els canonges Drs. Muñoz i Fàbrega i el que signa, representant el Capítol Catedral, i feren lliurament, al Sr. Salvador Pueyo, responsable del susdit Departament, dels documents exigits a les persones o entitats que desitgin optar a ser subvencionats per la reconstrucció d'orgues històrics. Les dues entitats, Generalitat de Catalunya i Capítol Catedral, estan interessades a portar a terme la reconstrucció prevista, en tres etapes.

L'orgue gran de la Catedral, és un instrument difícilment superat a Catalunya i en tota la península ibèrica, en antigor i importància històrica.

La primera data coneguda, any 1259, dona notícia no solament del primer orgue conegut a les catedrals de la península, sinó també del primer orguener, Berenguer Desplà, beneficiat de la Catedral. Amb la profusió de documents que existeixen a l'arxiu de la Catedral de Barcelona, seria un afer molt extens exposar les moltes i moltes peripècies que en el decurs dels segles, ha sofert el nostre important i estimat instrument. Solament per aquest motiu mereix ser reconstruït de nou, seguint així una tradició antiquíssima i gloriosa, i demanada fa temps per nombrosos organistes de casa nostra i de l'estranger.

Joan Gamissans i
Anglada Prev.

Organista de la Catedral
de Barcelona

LA BÍBLIA A L'ABAST

La vocació rebuda

El cristià és un cridat. La seva condició de seguidor de Jesús no és fruit de cap mena d'iniciativa personal, sinó que ve de la crida de Déu. Crida, a la qual el cristià ha respost positivament. O sigui que n'ha fet cas, s'ha deixat interpel·lar i s'ha posat en camí seguint la direcció marcada per Déu, en companyia d'ell i cap a l'objectiu proposat per ell. Aquesta interpel·lació és a no sentir-se sol, que fàcilment pot derivar al convenciment de veure's únic, imprescindible, competidor i suplantador de Déu, en definitiva. El cristià és cridat a descobrir, no sols el Tot-Altres, sinó a descobrir també els altres i a caminar decididament cap a la comunió. L'objectiu, doncs, del seu camí és arribar a la comunió amb els germans, centrada i presidida per Crist, l'únic Senyor, i impulsada per l'Esperit. Així troba el seu lloc en la humanitat i en la relació entre aquesta i Déu. És el lloc de la verdadera realització humana. Aquest objectiu és el Regne de Déu, del qual l'Església n'és signe i realització alhora. La vocació divina, doncs, rebuda pel cristià, no és sols un primer impuls cap a una més o menys vaga comunió amb Déu, sinó l'ofertament de l'ajuda necessària per arribar a l'assemblea del "cridats", i aprofundir-hi tant com sigui possible. És en aquesta perspectiva que sant Pau exhorta als efesis: **Jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut** (v. 1).

Cridats a la comunió

(Ef 4:1-6)

La recomanació paulina —de fet és el prec de l'Esperit, que ens ha cridat també a nosaltres— és d'una actualitat i d'una urgència totals. En aquesta hora de crisi d'identitat per a molts cristians, és del tot urgent que descobrim, no sols que si som a l'Església és perquè el Senyor ens hi ha cridat, sinó que ens ha cridat a viure i a fer la comunió eclesial. Dit d'una altra manera y segons un estil de dir ara de moda: el cristià és un condemnat a viure i a fer la unitat de l'Església. Aquesta condemna, però, no és res més que una invitació a ser i una urgència a estimar tal com Crist ens ha estimat.

Els Fonaments de la unitat

L'Església és un cos. Un cos únic. És el cos de Crist, animat per l'únic Esperit de Déu. Aquesta unitat cal que sigui reproduïda i viscuda en la comunitat eclesial, fins al punt que l'Església genera l'única esperança que pot omplir la vida de l'home i mantenir-lo fort i constant en

la ruta empresa. **Un sol cos i un sol Esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda** (v.4). Perquè el qui ens ha cridat és també únic. Que no vol pas dir solitari. Sinó l'únic necessari —**un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot** (v. 6)— que ens ha escollit i ens ha cridat en el Fill, l'únic Senyor que convoca la humanitat per la seva mort i resurrecció i que és constantment present en l'Església. N'és el seu cap. **Que ens incorpora a el pel baptisme i ens aplega entorn de la seva paraula i de la taula de l'eucaristia.** Així proclamen en la reunió eclesial —l'exponent màxim de la qual és la celebració de la missa dominical—: **Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme** (v.5). Al servei d'aquesta unitat —d'aquesta comunió— hi ha tot el ventall dels ministeris eclesials, **A fi d'organitzar els sants per a l'obra del ministeri, per anar construint el cos del Crist, fins que tots ens trobem com a terme en la unitat de la fe i del ple**

coneixement del Fill de Déu, en l'estat d'home perfecte, en el complet desentrellament del Crist (vv. 12-13).

Una tasca constant

La unitat de l'Església —la comunió eclesial— cal construir-la cada dia. Cridats a la comunió vol dir cridats a viure-la, rebent-ne el do i realitzant-ne la seva visibilitat. Perquè la unió dels cristians no la fem nosaltres. El que som capaços de fer nosaltres —i és el fruit del pecat— és entorpir-la i fins destruir-la. La unió dels cristians és un do de Déu. Que ell no regateja, sinó que ens el dona del tot. A nosaltres ens toca d'acceptar-lo, assumir-ne les conseqüències —que sempre són positives i constructives— i fer-lo visible. **Amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau** (vv. 2-3). Tot un programa d'acció ecumènica. Que ha de començar per la construcció de la comunió a l'interior de la nostra comunitat més immediata: la parròquia, l'arxiprestat, la diòcesi... I per la unitat de la nostra pròpia vida personal. És molt important que el cristià no sigui una persona esqueixada, dividida, sinó que sigui capaç de viure una vida rica i unida, compenetrada alhora. Entre tots som responsables de no mantenir comunitats esquizofrèniques.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

26 - Capes electròniques i enllaços químics

La troballa dels isòtops portà a entreveure la constitució del nucli de l'àtom, que tindrà tants protons com indiqui el seu "nombre atòmic" Z i tants neutrons com faltin per a completar el seu "nombre màssic" A, que és el que fins aquest moment s'anomenava pes atòmic però ara aplicat a cada isòtop no a la mescla que trobem a la natura. El nombre màssic és, doncs, igual al nombre de partícules, protons i neutrons, —que rebran el nom genèric de "nucleons"—, que hi ha al nucli. Com unitat de massa es pren ara, des de 1960, un dotze de la del carboni d'A=12, que té sis protons i sis neutrons, en comptes de la massa de l'hidrogen, o la d'un setze de la de l'oxigen com es féu durant un temps. I la petita part decimal del nombre màssic serà la "fracció d'empaquetament", indicador de l'energia consumida en "empaquetar" els nucleons. Però, és clar, això encara no aclareix la qüestió més profunda: quina mena de força reté units els protons, estant com estan carregats d'electricitat positiva que tendeix a separar-los? Vindrà dels neutrons aquesta força? Si és així, quina és la naturalesa del neutró? Trigarà encara a trobar-se la resposta. Avui parlarem, però, de la constitució d'una altra cosa: la del conjunt d'electrons que formen l'embolcall o "escorça" de l'àtom i que també són tants com indiqui el nombre atòmic.

La radiació X característica: Barkla i Moseley

La qüestió plantejada era com es distribuïen els electrons al voltant del nucli. No era versemblant que tots es possessin equidistants del centre. Com ho farien, per exemple, els 92 que té l'urani? Els experiments de Charles Glover Barkla (1877-1944) donaren la primera llum sobre això: després d'haver vist el 1902 que els raigs X eren dispersats per un gas en proporció al seu nombre de càrregues i haver deduït, el 1904, que els raigs X per la seva forma de dispersar-se eren ones i no corpuscles —cosa que confirmaria brillantment Max von Laue el 1912— va arribar, el 1906, a observar que cada element els dispersava produint una radiació característica, en la qual hi havia dos tipus de raigs X: els més penetrants, que anomenà K, i uns altres L. Uns i altres creixien en duresa, és a dir en energia de penetració, a mida que creixia el nombre atòmic Z.

El jove ajudant de Rutherford a Manchester, Henry Gwyn-Jeffreys Moseley (1887-1915), després que Von Laue demostrà definitivament la naturalesa ondulatòria dels raigs X fent-los passar a través d'un cristall de sulfur de zinc, veient

que ara pot mesurar directament la longitud d'ona dels raigs X dispersats i no pel poder de penetració com feia Barkla, es dedicà a medir la de la radiació K característica de cada element i descobrí la fórmula que relaciona la seva freqüència amb el nombre atòmic: $\nu = k \cdot Z^2$. Mesurant, doncs, la longitud, que ens donarà el valor de λ , sabrem Z.

Quan Bohr va aplicar, el 1913, la mecànica quàntica al moviment dels electrons al voltant del nucli, ja va establir que havien d'estar distribuïts en capes, i que si irradiaven era per causa d'una energia rebuda que els havia fet saltar de capa i tot emetent-la tornaven al seu lloc normal. El suec Karl Siegbahn (1886-1978) el 1914 va confirmar les troballes de Barkla i Moseley i va observar que en els elements més pesats a més de les radiacions K i L n'hi havia d'altres, que anomenà M, N, O, P i Q, de radiació cada cop més dèbil, i que, efectivament, corresponien a les capes de Bohr.

Per fi, doncs, podem dir que hem "vist" la distribució dels electrons en capes, que fa així: la capa K, que és la més profunda té dos electrons com a màxim, la L en té 8 de màxim, la M 18, la N 32, etc. Fixem-nos que són els nombres d'elements dels períodes de la taula periòdica els dobles dels quadrats d'1, 2, 3, 4. Més endavant es

veurà com es compliquen amb subnivells...

Els enllaços químics

Ara bé, quan un àtom s'enllaça químicament amb un altre és que els dos posen en comunicació la seva capa electrònica més externa, que com a màxim només pot tenir 8 electrons, pel fet d'ésser externa, i químicament quedarà saturada si els obté. Exemple: el clor (Z=17) té: K 2, L 8, M 7. Li falta un electró per completar la capa M. El sodi (Z=11) té K 2, L 8, M 1; és clar que cedint un electró al clor ell quedarà saturat, amb 8 electrons a la capa externa i el clor també. I és així com es forma el clorur sòdic o sal comuna. Anàlogament el calci (Z=20) té K 2, L 8, M 8, N 2, i l'oxigen (Z=8) té K 2, L 6. Cedint, doncs, el calci 2 electrons a l'oxigen, tots dos quedaran saturats i es formarà òxid de calci. En els dos casos els dos àtoms es mantindran units per atracció elèctrica, ja que un ha quedat carregat positivament i l'altre negativament; han esdevingut dos ions tal com deia Arrhenius. I si els gasos nobles són inerts és perquè tenen la capa externa saturada. Les capes són: en el neó 2 i 8, en l'argó 2, 8 i 8, en el criptó 2, 8, 18 i 8...

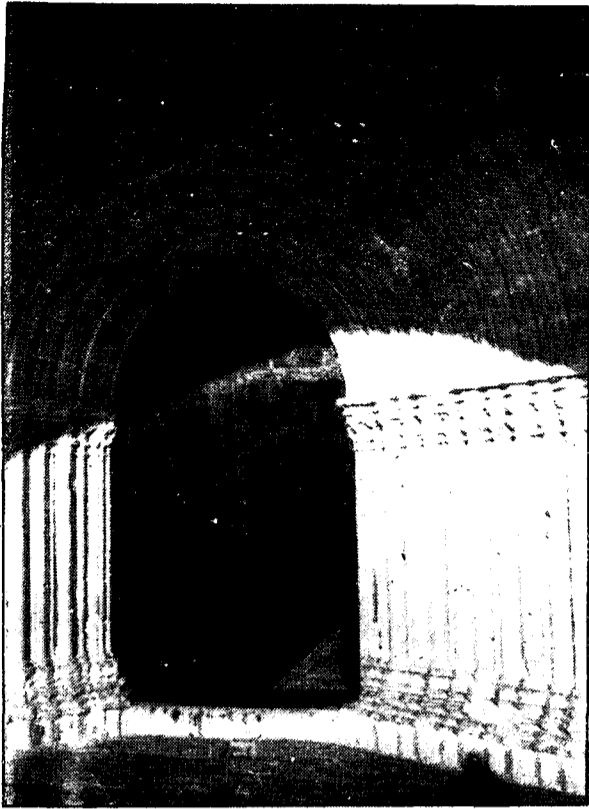
Però els exemples que hem posat són d'"electrovalència" o "enllaç iònic", que era precisament com creia Berzelius que s'unien sempre els àtoms per

formar la molècula. Ara bé, la teoria electrònica ha donat llum per a entendre un altre tipus d'enllaç: la "covalència". Els àtoms poden unir-se també compartint electrons: la molècula de clor consta de dos àtoms iguals que se cedeixen mútuament un electró compartint-lo tots dos i els dos electrons compartits saturen els dos àtoms que ja tenen així 8 electrons cada un en el seu embolcall extern, en comptes dels 7 que tenien abans d'unir-se.

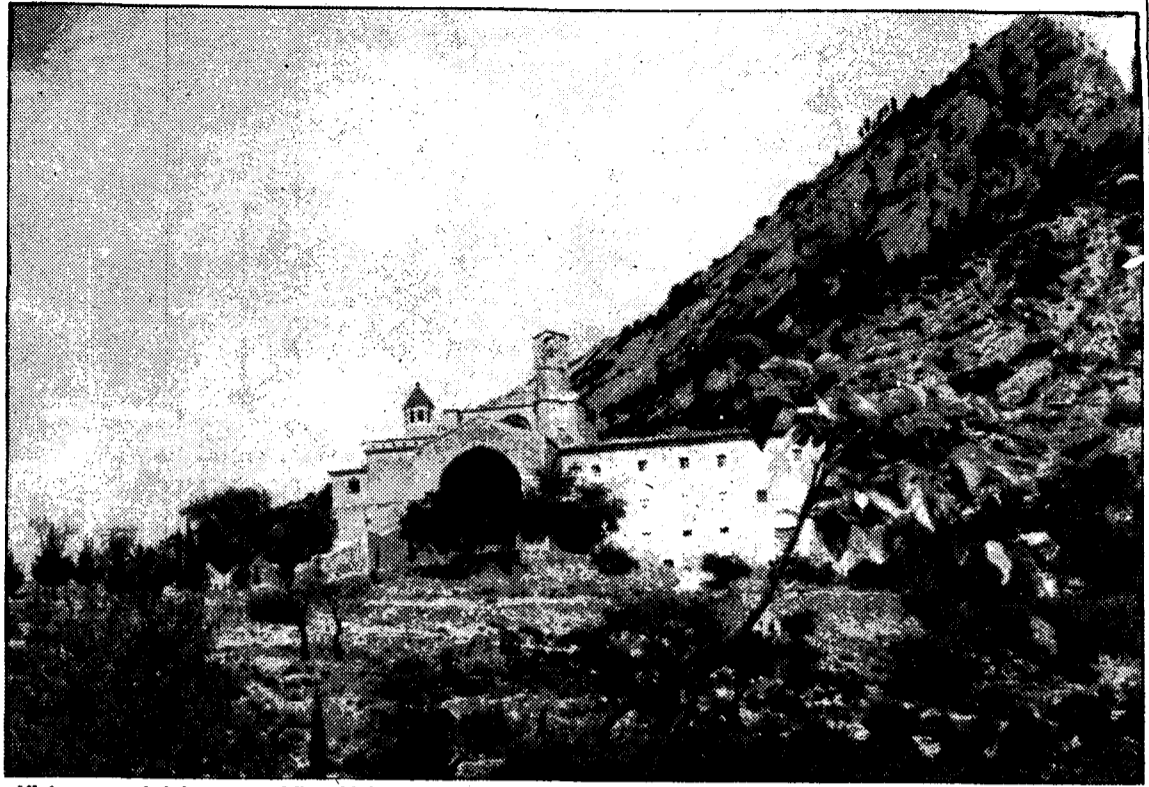
Aquesta és la primera explicació elementalíssima de la valència química. Després s'ha vist que també cal tenir en compte altres coses, que hi ha enllaços mixtos i que l'enllaç de vegades es fa per "ressonància" que vol dir que els electrons compartits en realitat esdevenen interaccions de les ones associades a ells que s'aparellén i es reforcen "ressonant" una amb l'altra. Creiem, però, que ja no ens toca explicar detalladament tot això en aquesta història que exposem de com s'ha arribat a descobrir l'estructura de l'àtom. Diguem només que els gasos nobles s'ha vist que no són tan "nobles", ja que s'ha aconseguit fer-ne reaccionar alguns amb enllaços ben curiosos. El primer compost d'un gas noble fou el fluorur de xenó obtingut el 1962.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Teologia de Barcelona

Declarat monument històric-artístic de caràcter nacional

Façana de l'església, gòtic del segle XV.

Vista general del convent i l'església en l'actualitat.

El convent de Sant Salvador, a Horta de Sant Joan, es restaurarà

Per un Decret del 30 de maig d'enguany, signat pel President de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, es declara monument històric-artístic de caràcter nacional el convent de Sant Salvador d'Horta, a Horta de Sant Joan (Terra Alta).

Un llarg historial

El poble d'Horta de Sant Joan està situat a l'extrem sud-oest de la província de Tarragona, sobre un tossal i a una altura de 543 metres sobre el nivell del mar. La vila no arriba avui als tres mil habitants. La seva part alta és la més antiga: places i porxos, son edificis del més pur estil gòtic. L'església parroquial és una joia arquitectònica, que data del segle XII, i tota l'edificació és de pedra tallada. Fins ara la Generalitat de Catalunya ha restaurat, amb un presupost de quinze milions, la plaça de l'Església, que ha quedat molt bé.

A dos kilòmetres apareix a primer terme la muntanya de Santa Bàrbara. En la seva falda s'hi conserva l'històric Santuari de Ntra. Sra. dels Àngels i el convent de Sant Salvador. Aquest santuari marià té un llarg historial. Sabem que Alfons II d'Aragó l'any 1177 féu donació de la vila i el seu terme a l'Orde dels Templaris, que foren, segons sembla, els constructors del primitiu temple i convent. La façana de l'església és bellíssima: d'estil gòtic que data de la segona meitat del segle XV. El temple fou dedicat a la Mare de Déu.

Tant l'església com el convent passaren per moltes vicissituds. Segons el pare Josep Martí, historiador del santuari, allà pels anys 1543 s'establiren al convent els framenors, mercès a una intervenció personal de Cales V, pregat pels hortessans, que aprofitaren l'estada del rei a Montsó.

Els frares de sant Francesc d'Assís es constituïren en zelosos guardians de la Verge, a la qual afegiren la denominació franciscana de Ntra. Sra. dels Àngels.

Sant Salvador ha donat renom al convent i a la vila

El fet més important que ha donat renom al convent i a la vila d'Horta fou l'arribada i estada de fra Salvador, nascut a Santa Coloma de Farners, l'any 1520. Vingué a Horta l'any 1547 i, segons el pare Vitale, biògraf del sant, Salvador romangué aquí per espai de deu o dotze anys.

La vida de fra Salvador en aquell convent era d'un senzill germà llec franciscà: exercia primer l'ofici de captaire, trucant les

portes de la caritat cristiana per a rebre l'almoina que ajudava a viure la seva fraternitat. Després s'encarregà de la cuina i d'un petit hortet a prop del convent. El temps lliure que li permetia el treball, l'esmerçava en l'oració, ja en llocs preferits per ell, com eren la muntanya, el bosc, o dins d'una cova, ja també en la mateixa església del convent, passant nits senceres agenollat davant la imatge de Crist Crucificat o de Maria.

Fra Salvador es féu famós pel seu dot de miracler. Quan els malalts arribaven, cridant, demanaven la presència del sant, buscant-lo per tot arreu si no apareixia. Horta fou, en aquell temps, un lloc de peregrinació constant, i a l'entorn del convent franciscà,

s'hi veia una multitud de coixos, cecs, muts, i tota mena de malalts. Si la concurrència era extraordinària, com passava moltes vegades, fra Salvador es posava a la porta de l'església, al peu de la gran escalinata que encara avui es conserva, i fent el senyal de la creu, deia, beneint-los: "En nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant". Ho pronunciava sempre en llengua catalana, puix era l'única que parlava.

L'acció benèfica del sant no era solament guarir les nafres dels cos, sinó que procurava ajudar-los a netejar el seu esperit del pecat. Els malalts solament es guarien si havien abans confessat els seus pecats. Després venia l'acció de gràcies, que fra Salvador volia que dirigessin a la Mare de Déu, a la qual atribuïa la intercessió pels pobres malalts.

El convent, avui

Fra Salvador és traslladat d'Horta, però la petjada que deixa a la vila queda fonamentada i per sempre més. Els franciscans continuaren —després de la mort de sant Salvador a Càller (Sardenya)— fonament la devoció del poble al germanet llec. En el convent es venerava amb molta devoció una costella del sant dins un reliquiari de plata. Fou robada per la revolució francesa, l'any 1810.

El convent d'Horta ha passat per autèntiques odisees: destruccions, noves restauracions, guerres, i, finalment, definitiva deserció dels framenors, que, segons l'esmentat historiador, pare Josep Martí, quaranta, han estat fills d'Horta des del segle XVIII. Entre ells famosos missioners en terres americanes.

En l'actualitat els hortessans continuen venerant la Verge dels Àngels i a sant Salvador. Cada any té lloc la festa votada, en la qual s'acostuma a invitar, per la predicació, un fill de sant Francesc.

Avui el convent es conserva, però, en molt mal estat. El claustre està caient. L'església és l'única peça, en bones condicions, especialment per l'interès de les autoritats locals, —religioses i civils— que han dut a terme les obres necessàries per a la conservació del santuari.

L'anelhada restauració

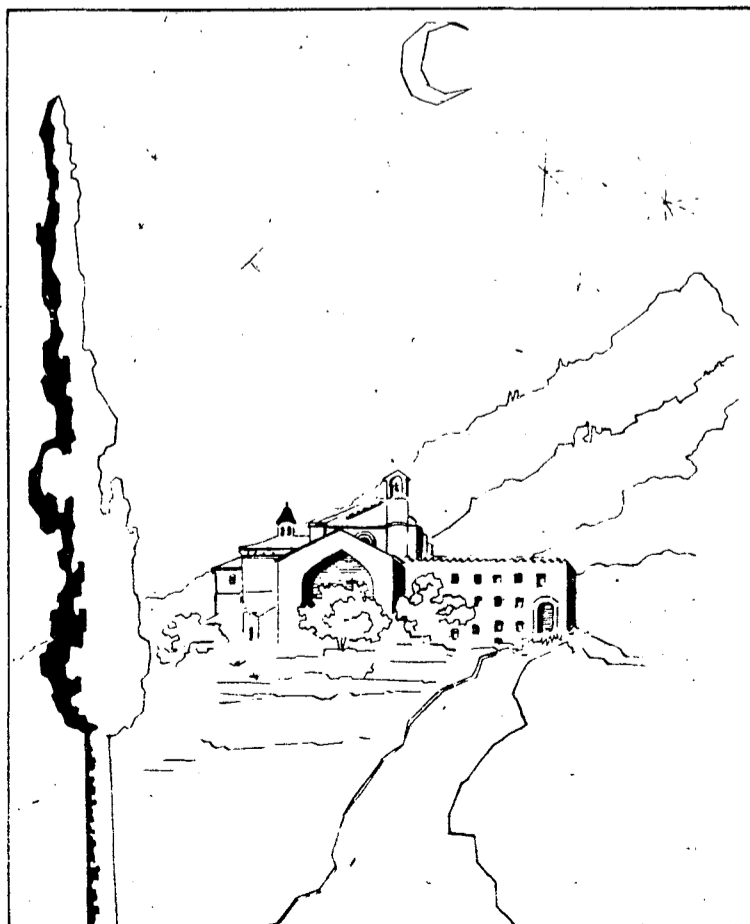
Arran de l'esmentat Decret de la Generalitat de Catalunya, ens hem posat en contacte amb el Secretari de l'Ajuntament d'Horta, senyor Joan-Lluís Sebastià —en absència del batlle—, que ens ha facilitat amablement algunes informacions.

— La promulgació del Decret ha representat una gran alegria per a tot el poble, que havia lluitat molt per a aconseguir-lo. El pressupost per a la restauració del convent i rodalia és altíssim. Hi ha un avant-projecte de l'arquitecte de Tortosa, senyor Palljà, que és un model de bellesa i bon encert. Àdhuc es preveu la reserva d'un terreny no edificable. La propietat del santuari és del Bisbat de Tortosa, però la conservació anirà a càrrec, des d'ara, del Departament de Cultura de la Generalitat a través de la Direcció General del Patrimoni Artístic.

El senyor Sebastià ens diu també que un cop restaurat el convent es pensa, entre altres projectes, habilitar-lo com a residència d'avis. S'havia invitat els franciscans perquè vinguessin de nou al seu convent, tan famós per la presència de sant Salvador; però no semblà factible aquesta sortida.

Tant de bo, un cop restaurat tot aquest complex natural, seria un miracle més, els hortessans puguin cantar de nou entusiasmat: "En Horta, Verge i Senyora, Mare de Nostre Senyor, grans miracles fa tothora, Déu per frare Salvador."

Francesc Gamissans

Ploma d'Antoni Victoria.

MODA

"Estil" ha presentat aquest bonic conjunt dins de la 3.ª Mostra de Bijuteria.

Collaret combinant cautxú blanc, llautó daurat i perles. Ha dissenyat Margarida Vilardell, per a "Barcelona Bijoux".

Bijuteria al dia

La bijuteria en els seus múltiples estils està derivant avui dia, en el complement més important del vestir femení.

Descobrim en aquesta 3.ª EXPO MOSTRA DE BIJUTERIA'85 la presència de les últimes creacions en BIJUTERIA gràcies a l'aportació directa de cada un dels seus participants, pel que fa a peces autèntiques personals a base de dissenys inèdits i molt acurats.

Aquesta MOSTRA formada per vint-i-cinc expositors, que ocuparen un ampli saló de l'Hotel Princesa Sofia de Barcelona, fou molt concorreguda i visitada per una gran

quantitat de professionals del sector, procedents d'arreu del país, en el transcurs dels tres dies que durà el certamen.

Tendències en disseny, colors i materials

Tots els stands plens de llum i color per les milers de facetes lluminoses de les peces exhibides, oferien un aspecte molt alegre i estiuenc ja que, en aquesta ocasió, la MOSTRA, estava gairebé composta per dissenys evidentment estiuencs. I ha estat precisament aquesta època, la que ens ha dut un nou vo-

lum a les arracades, que s'han vist molt augmentades en la seva mida, mentre hi ha una tendència a reduir-se els collarets, que n'hi ha de tots els estils i de tots els materials. Molta influència de la "Moda Carmen", ja que no hem d'oblidar, que l'accessori i complement va sempre fortament vinculat a la moda del vestir exterior, basant sempre la seva creativitat en les tendències de moda proposades.

Pel que fa als materials, no se'n menysprea cap, fins i tot s'ha notat la gran utilització de les perles en tons pastel i marrepla. Continua la línia d'ac-

tualitat, el cristall i el metacrilat, amb gran presència de la fusta, el metall daurat i platejat, sense deixar de banda el cautxú, gairebé sempre combinant-ho amb d'altres materials.

Tons pastel, colors pàl·lids amb nova força en els contrastos, és el que més va predominar en els mostraris que

es veieren escollits de bon grat.

Una MOSTRA molt professional que com a tema bàsicament important, ens demostra que, la bijuteria actual, està pensada i elaborada per satisfer diversos gustos i possibilitats econòmiques.

Maria José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

Santa Anna i el timbaler del Bruc

Santa Anna és una de les més estimades del santoral. Especialment de les mares i les àvies, perquè ho fou de Maria i de Jesús, respectivament, quan arriben a aitals categories se'n recorden més.

Entre les principals devotes de santa Anna hi figuren les puntaires. També les velles filadores —"la que fila per santa Anna passarà mala setmana"—, les dones que feien mitja, les pastadores —si es pastava el dia de la seva festa, la pasta sagnava—, planxadores, majordones, mainades, dides seques i d'altres. Amén de nombrosos oficis d'homes.

Una tradició assegura que estigué casada tres vegades i en cada ocasió tingué una filla, a cadascuna de les quals posà el nom de Maria: Maria Salomé, Maria Jacobé i Maria, mare de Jesús, la més petita i arribada ja quan la seva mare era molt madura.

Maria Salomé tingué diversos fills, dels quals els més coneguts foren sant Jaume gran i un sant Josep; Maria Jacobé —santa com la seva germana gran—, fou la mare de sant Jaume petit i de sant Joan. La tercera, doncs, de Jesús. Per això, és tradició que aquest comptés amb tres cosins entre els deixebles: els dos Jaume i sant Joan Baptista. Per raó dels seus casaments, molts casats la prenen per patrona i fins se celebraven noces en el seu dia perquè beneís les noves parelles.

Al Pla de Bages se li té molta devoció. Tradicionalment se l'invocava perquè deslliurés els seus devots dels estralls de la guerra. Potser per

atavisme, ja que la Col·legiata de Santa Anna, de Barcelona estigué molt vinculada a certs ordes militars.

La devoció de la comarca del Bages es manifestava especialment amb la veneració, a l'ermita de Santa Anna de Claret, del poble de Santpedor, d'una imatge trobada entre unes ruïnes al pla de Claret. La imatge es cregué de seguida que era de dita santa, car porta al braç una noieta —la Verge— i, aquesta, un fillot: Jesús.

L'ermita fou erigida el 1507, però fou enderrocada cap el 1762 quan se'n bastí una altra. La nova, del 1769, és al costat de l'església de Santa Maria de Claret, sense culte.

Per allò que hem dit abans de les guerres, quan la invasió napoleònica obligà els somatents aixecar-se en armes, un noi justament de Santpedor, devot de la santa prengué el timbal de la confraria de Santa Anna i segons la veu popular inspirat per l'àvia de Jesús féu fugir, amb l'eco de les seves repicades, els invasors. El timbaler del Bruc i la seva gesta, fou causa que augmentés la devoció a la santa, a redós de la qual hom pregava per les víctimes d'aquella guerra i, especialment el seu devot heroi.

Amb tot, en els seus Goigs —almenys els que coneixem— no es fa esment d'aquesta protecció antibèlica, i sí per remeiar diversos mals, i especialment contra l'esterilitat, car ella tingué la Verge, quan ja vella era considerada estèril.

Esteve Busquets i Molas

Espectacles infantils

Programació "Rialles"

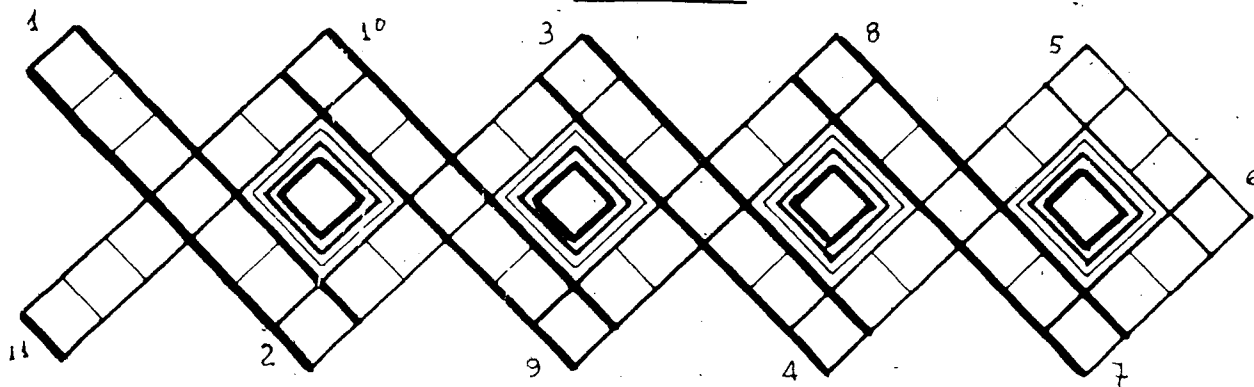
per aquest agost

<p>2 div. MALGRAT DE MAR
centre parroquial 16,30 h.
projecció de la pel·lícula txecoslovaca, amb personatges reals; parlada en català
Un invent diabòlic.</p> <p>11 diu. BEGUR
pati de les escoles velles 19 h.
espectacle de mim
Volada
a càrrec del grup Volras.</p> <p>15 dij. ULLASTRELL
envelat 13 h.
festa major
espectacle Màgia i cançons a càrrec del grup Abracadabra.</p> <p>PALAFRUGELL
platja de Tamariu 18 h.
espectacle de titelles
L'espasa embruixada a càrrec del grup Foc Follet.</p> | <p>17 diss. MALGRAT DE MAR
Can Campasol 18 h.
festa major
espectacle d'animació a càrrec del grup El drac.</p> <p>MANLLEU
plaça Fra Bernadí 17,30 h.
Cercavila i ball a càrrec del grup Pamipipa.</p> <p>18 diu. PALAFRUGELL
parc infantil de Llafranc 18 h.
dances i cançons a càrrec d'Àngel Daban i festival de foc a càrrec de Fakir Kirman.</p> <p>29 dij. BELLCAIRE D'EMPORDÀ
local social 12 h.
festa major
espectacle musical
Talls i retalls a càrrec del grup Toc de retruc.</p> <p>30 div. PALAFRUGELL
port de Llafranc 17,30 h.
Cercavila a càrrec del grup d'Iren d'Iclot.</p> |
|--|--|

ENCREUATS

Per Rosa Collell

La trena

Manera per resoldre'l: començant pel nº 1, cap al 2 etc. i després tornar enrera fins a l'11, per la línia de sota.

D'esquerra a dreta.-

- 1— La dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.-
- 2— Estudiós, constant.-
- 3— Que té forma o aspecte divins, de Déu o d'un déu.-
- 4— Qualitat de fera.-
- 5— Lloc on segons la tradició hi havia el Paradís.
- 6— Infant recent nat.-
- 7— Versat en ontologia.-
- 8— Model de gramòfon accionat per corrent elèctric enlloc de mitjans mecànics.
- 9— Impetuós, intrèpid.-
- 10— Que es va fent tard.-

SOLUCIÓ

- 1— Sardana.
- 2— Aplicat.
- 3— Teomort.
- 4— Feroçge.
- 5— Edèn.
- 6— Nado.
- 7— Ontoleg.
- 8— Gramola.
- 9— Abrvat.
- 10— Tardaja.

VI PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 30 d'octubre al 6 de novembre del 1985
aprofitant "el pont" de Tots Sants

Pelegrinatge preparat curosament
pensant en la gent que no pot
disposar de gaires dies laborables

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acra, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozain, Natzalet, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagè, Hebron, Heròdiu, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Ein Guedi.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litòstrotos, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acra, etc.

Preu:
Aproximadament 130.000 pessetes.

Sé inclou:

- Viatge avió.
- Pensió completa.
- Propines, autocar, visat, entrades i visites a museus i llocs d'interès, assegurances viatgers i equipatges i taxes aeroport.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, Zon. 08007 Barcelona, de 10 a 11 de 4 a 6 (Sra. Maria Figueras). Tels. 215 27 39 / 27 84 / 28 05. La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

PEREGRINACIONS A FÀTIMA I LOURDES

(amb autocar)

Promogudes en col.laboració i sota assistència de la "Casa Espanyola en Fátima" i representada a Barcelona per "Promociones Fátima" (Apartat de Correus 23449 de 08080 Barcelona).

Del 10 al 16 d'agost. Estada de tres nits a Fátima i una a Lisboa i també a Madrid a l'anada i a la tornada. 7 dies tot inclòs per 38.750 ptes.

Del 16 al 19 d'agost. Estada de tres nits a Lourdes i per Puigcerdà a l'anada i Vall d'Aran a la tornada. 4 dies tot inclòs per 13.700 i 17.900 ptes.

Més informació i inscripcions: 339 19 35 i 885 01 87.
Organització tècnica: Viatges Alemany, Plaça Major, 13 (Vic)
—AGÈNCIA ESPECIALITZADA EN TURISME RELIGIÓS—

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ
SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

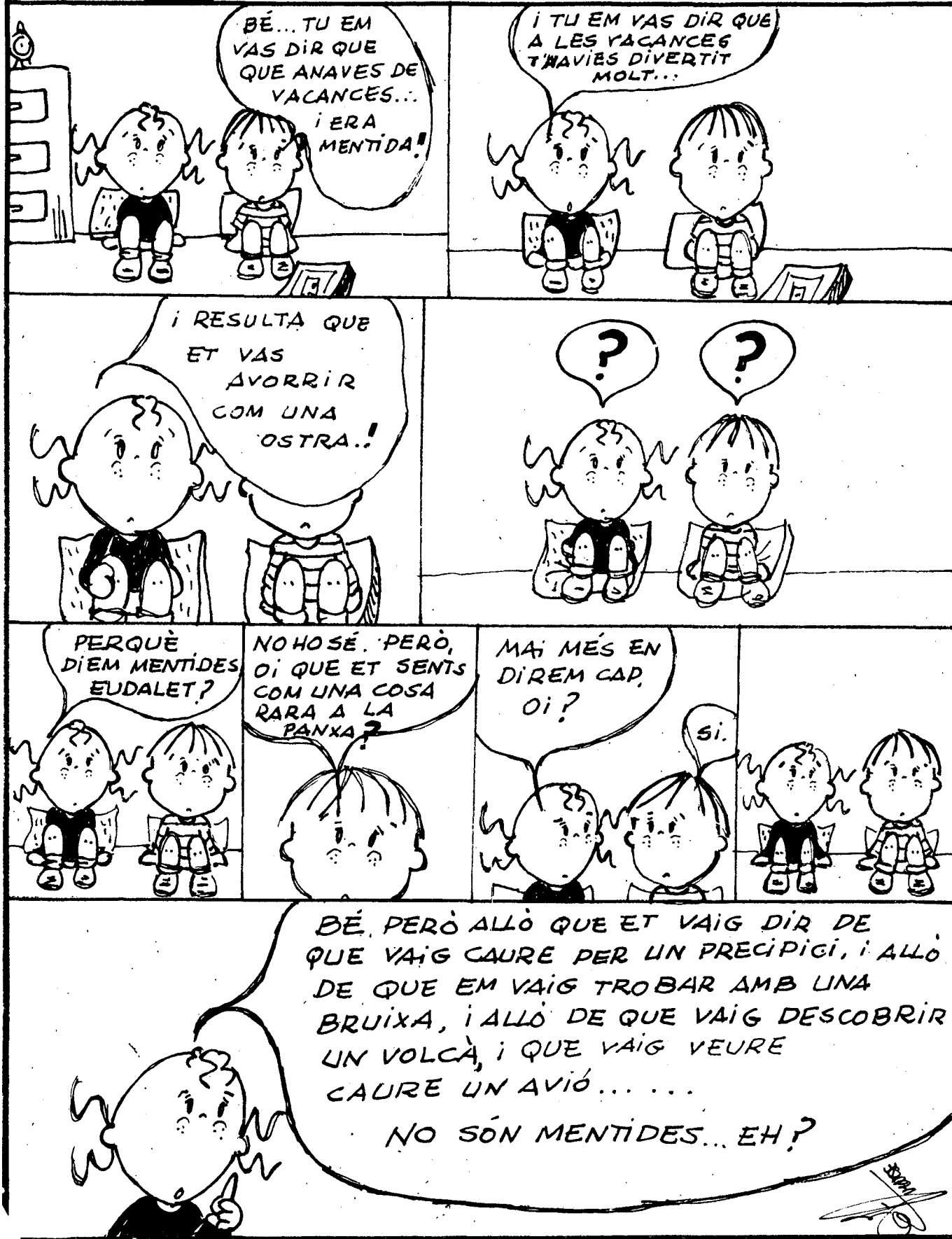
COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

OFERIM

Àmplia rectoria apta per a colònies grups parroquials etc. a contraprestació serveis. Tres km. platja costa Brava. Tel. 972 - 31 43 56.

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 264

Històries d'Eixerits

El papa-sastres

Diu el pare, que també se'n diu papaorelles o tisoreta. És un petit insecte amb moltes potes, que té (ara no recordo si és davant o al darrera) un parell de punxes que semblen pinces.

L'altre dia, em menjava un préssec d'aquells que tenen tant suc i, de cop i volta, lleuger com un dimoni, em surt un papa-sastres del forat del mig. Home, no em va fer gens de gràcia, la veritat. El vaig obrir pel mig, i a dins del pinyol hi tenia el cau. Vés a saber el temps que feia que hi vivia!

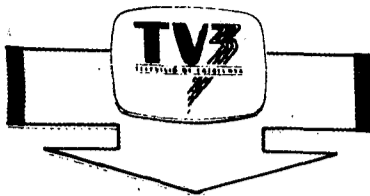
Vaig engegar l'aixeta de l'aigüera, i gluc-gluc, se'n anà aigüera avall. Després em va saber greu. Pobre bèstia! Però, noi també, ¿què hi fan al món els papa-sastres?, ¿per què s'hi va ficar dins del pinyol d'aquell préssec tan sucós i tan bo? També ho podia pensar que espantaria a la persona que se'l mengés, no? És clar que, ben pensat, els insectes no pensen.

Ara penso on deuria anar a parar endut per l'aigua, aigüera avall. Potser encara és viu hi ha trobat algun racó per instal·lar-se. Haig de confessar que m'agradaria fós així.

Estimat papa-sastres, no t'ho prenguis malament. Un altre dia busca't un altre cau. D'acord?

L'Eixerit

DIUMENGE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 Curt 1. 16.15 La pel·lícula de la setmana: "Miquel Strogoff". 18.00 Curt 2. 18.15 Switch: "Mort per resurrecció". 19.15 Curt 3. 19.30 Marlowe: "El llapis". 20.30 Curar-se en salut. 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas: "El llarg adéu". 22.30 Gol a gol esports. 24.00 Dimensió desconeguda: "A l'últim moment". 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada: Gol a gol. 14.15 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Començant de nou". 19.35 Pobles de Catalunya: "El Papiol". 19.50 Dibuixos animats. Connecta el micro, pica el start (BBC). Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu cinema. 22.00 Cinema 3 - "Les diàbòliques". 24.00 Dimensió desconeguda: "Una diferència extraordinària". 24.30 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Hostes vingueren, que de casa...". Connecta el micro... 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Cercle tanca". 19.35 Pobles de Catalunya: "Torrelles de Foix". 19.50 Fes Flash. Dibuixos animats. Pobles i llegendes. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Angel Casas Show. 23.30 Estoc de Pop. 24.00 Dimensió desconeguda: "Els problemes del Sr. Templeton". 24.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Joc de ciència ficció. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "La porta Ewing". 19.35 Connecta el micro, pica el start. 19.50 Fes Flash. Cinema de animació. Teatre. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum: "Adelaide". 22.20 Històries imprevistes: "Un joc segur". 22.45 Piano bar. 23.45 Dimensió desconeguda. 24.15 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema. Angel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Un hereu perdut". 19.35 Connecta el micro, pica el start. 19.50 Dibuixos animats. Snacker (1). Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de ciència ficció. 22.00 L'orquestra roja: "La xarxa es trenca". 23.00 A tot esport. 24.00 Dimensió desconeguda: "La odisea del vol 33". 24.30 Fi de emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. Connecta el micro, pica el start. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Morta però no oblidada". 19.35 Pobles de Catalunya: "El Figaró". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Musical. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta. 23.30 Cinema de mitjanit: "Belle". 01.15 Fi de emissió.

DISSABTE

16.05 Veles al vent: "De Fornells a Maó". 16.30 Dibuixos animats. 17.00 El viatgers: "Els agents de Satan". 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona bionica. 19.00 La història de la aviació: "El temps de les esquadilles". 20.00 Wayne i Shuster. 20.30 El naturalista amateur. 21.00 Telenotícies. 21.30 Concurs: Tres i l'astròleg. 23.00 Pel·lícula (reposició): "Matrimoni a la italiana". 01.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.30 Concert. 11.00 El dia del senyor - Santa missa. 12.00 Poble de Déu. 12.30 Estudi Estadi. 14.00 Això és increïble. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathcliff i Marmaduke. 16.05 El guerrer místic. Cap. 1. 17.00 El Món. 17.30 De 7 en 7. 18.00 Grand Prix. Així és la Fórmula 1. 18.30 MASH: "El carterero siempre llama tres veces". 19.00 Val més prevenir. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Curses de cavalls. 21.00 Telediari. 21.35 Mike Hammer: "Disparar en frío". 22.25 De la mà de... 23.00 Estudi Estadi. 23.30 Autorretrat. 00.25 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "Sueños". 16.30 Pista lliure. 17.20 Informatiu juvenil. 17.25 Hola, nois! 17.30 Planeta imaginari. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 D'aquí cap allà. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Consum. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari. 21.35 El superagent 86: "Caos en control". 22.05 El Ball. Ep. 1. 23.05 Capitals culturals d'Europa: "Atenas". 00.10 Telediari - 3ª ed. 00.30 Telesport. 00.40 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "El buen samaritano". 16.30 Tocata. 17.20 Informatiu juvenil. 17.25 Hola, nois! 17.30 Els electrofollets. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Ldes nostres illes. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Al mil per mil. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'home i la Terra. 22.05 La joia de la corona: "Torres de silencio". 23.00 Seqüències: "Henry Fonda". 00.05 Telediari. 00.25 Telesport. 00.35 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "La plaga". 16.30 Objectiu-92. 17.50 Hola, nois! 17.55 Informatiu juvenil. 18.00 Barri Sesamo. 18.30 Lletra menuda. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Dintre d'un ordre. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Sessió de nit: "El último homicidio". 23.30 Els comptes clars. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Testimoni. 00.35 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El cotxe fantàstic (21 episodis). 17.10 Hola, nois! 17.15 Informatiu juvenil. 17.25 Els amics de la vall verda. 18.00 Barri Sesamo. 18.10 Generació 800. 19.00 Visca la tarda. 20.00 L'art de viure. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 El cos humà. 22.05 Si ho sé no vinc. 23.00 En portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Sessió de tarda: "Aeropuerto". 17.00 Hola, nois! 17.05 Scooby Doo. 17.35 Barri Sesamo. 18.00 Dibuixos animats. 18.30 Nosaltres. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Al galop. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 3ª ed. 21.35 Entre amics: "Cantando al amor". 23.05 Les aventures de l'ardid soldat Schweik. Ep. 10. 00.05 Telediari - 3ª ed. 00.25 Telesport. 00.35 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

13.20 Loteria Nacional. 13.30 Gent jove. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke: "Phil Defer". 16.05 Primera sessió: "Sangre en Filipinas". 18.30 Els savis. 19.00 De pel·lícula. 19.30 L'equip A: "Vacaciones en la montaña". 20.30 Un país de Sagitari. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe setmanal. 22.40 Dissabte cine: "La amenaza de Andrómeda". 01.00 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 15.30 El món en acció. 16.00 A ciència certa. 17.05 Estrenes TV: "La prole de Mulligan". 18.25 Tao-Tao: "Los extraños amigos". 19.05 L'any que vam néixer. 20.00 Jocs de la naturalesa: "Fósiles vivientes". 20.30 Dues noies amb àngel: "Un tenor va a París". 21.30 El Dominical. 22.30 Llargmetratge: "Lady Lou". 23.45 Curtmetratge: "Al cielo de Madrid". 00.05 Metropolis. 00.35 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Dibuixos animats. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 L'aventura dels catalans. 18.00 El xou de la família Pera. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 19.00 Agenda. 19.15 Marxa. 19.30 Niels Olgerson. Ep. 17. 20.15 Cap a l'any 2000. Ep. 4. 20.45 Especials: "El planeta mágico". 21.35 Cicle clàssica del cinema francès: "Las perlas de la corona". 23.30 Música i músics. 00.05 Últimes preguntes. 00.35 Telediari. 01.05 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Dibuixos animats. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 L'àvia cuina. 18.00 El xou de la família Pera. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgerson. Cap. 18. 20.05 Temps moderns. 21.05 Coratge. Ep. 4. 21.30 Suspirs d'Espanya. 22.00 La duna mòbil. 23.00 Mozart: "El precio de la libertad". 00.30 Telediari. 01.00 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Dibuixos animats. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 La casa de Pagès. 18.00 El xou de la família Pera. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgerson. Cap. 19. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 En la corda fluixa. 22.00 Jazz entre amics. 23.05 Tatuatge: "Poemas i blasfèmias de un caminante". 00.05 Embòlic. Cap. 17. 00.30 Telediari. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Dibuixos animats. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Les nostres coses: "Els apotecaris". 18.00 El xou de la família Pera. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgerson. Cap. 20. 20.00 A-uan-ba-buluba-balam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.10 Cine Club: "Prisioneros de una noche". 23.50 Curtmetratge: "Tom el salvaje". 00.05 Sis menes de llum: "Gordon Willis". 00.30 Telediari. 01.00 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 La clau. 00.55 Telediari. 01.25 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Banner i Flapi. 11.25 Vacances amb música. 12.15 Crear i viure. 12.45 Temes de Catalunya. 13.05 Els primers records. 13.30 Amor meu... que n'ets de tossut. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 16.00 Musical. 16.30 Connexió amb Madrid. **CIRCUIT ESTATAL** 16.30 Documental. 17.00 Estadi 2. 21.00 La finestra electrònica: "Llambada a filas". 23.00 XXIII Festival folklòric dels Pirineus. 01.00 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

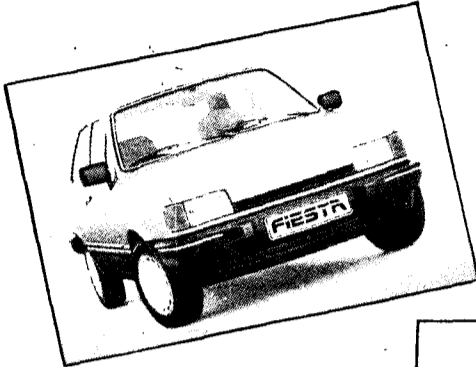
Catalunya Cristiana

Nom i cognoms
 Adreça
 Població D.P.

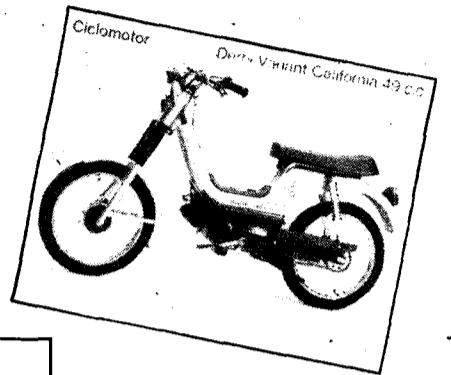
Remetre aquesta butlleta a:
 Redacció i administració

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc Caixa
 Agència
 que se serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a
 nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
- Lloc Data
- Signatura

ENS CAL DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS!

CATALUNYA CRISTIANA regala
BUTLLETES de la magnífica rifa de
3 FORD FIESTA i 5 VELOMOTORS DERBY

Per cada NOVA SUBSCRIPCIÓ que arribi a la nostra
administració fins
el dia 15 d'octubre d'enguany.

Cada subscriptor que ens envii UNA O MÉS SUBSCRIPCIONS NOVES rebrà
10 butlletes per cada una d'elles, ultra les 5 butlletes que rebrà cada nou subscriptor.

CADA FAMÍLIA CRISTIANA DE CATALUNYA HA DE TENIR "CATALUNYA CRISTIANA"

NOVA SUBSCRIPCIÓ

EN/NA
Carrer N.º
Població
Se subscriu per un any (12 mesos) a CATALUNYA CRISTIANA i espera rebre
les 5 butlletes de la RIFA-85 que li pertocuen com a nou subscriptor.
Tramet l'import de 2.500 ptes.
 per gir postal.
 taló bancari inclòs.
 o bé domicilia el pagament (en aquest cas, ompliu i signeu
la butlleta següent:

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/libreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

NOVES SUBSCRIPCIONS OBTINGUDES PER ANTICS SUBSCRIPTORS

EN/NA
Carrer N.º
Població
Subscriptor Núm.
Prega a CATALUNYA CRISTIANA (c/. València, 244, 2on pis - 08007 Bar-
celona) que se serveixin prendre nota de la següent subscripció obtinguda per
ell i que li trametin les 10 butlletes que li pertocuen segons la oferta de
vostès.

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/libreta
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

Llibreries on podreu adquirir les butlletes

Llibreria "La Hormiga de Oro". Av. Portal de
l'Àngel, 3
Llibreria **Balmesiana**. Duran i Bas, 9.
Tel. 317 94 43.
Llibreria **Signe**. Mallorca, 301.
Llibreria **Fregola** (Lleida). Pl. Sal, 9.
Tel. (973) 24 14 28.

Llibreria **VyP** (Tarragona). Lleida, 23.
Tel. (977) 21 30 86.
Llibreria **Impremta Dachs** (Solsona).
Llibreria **Les Voltes** (Girona). Pl. del Vi, 2.
Tel. (972) 20 19 69.
Llibreria **Catòlica** (Reus). Santa Anna, 16.

MOLTES GRÀCIES A TOTS EN NOM DE LA "CATALUNYA CRISTIANA" QUE TOTS VOLEM FER

PODEM DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS! SI TOTS

